

Riječ urednice

Dragi čitatelji!

I ove smo vas godine odlučili razveseliti još jednim, 4.brojem našeg školskog lista Košuta i to u elektroničkom obliku. U ovom broju ćete moći vidjeti maštovite radove naših učenika, zatim pročitati razne sastavke i pjesme te intervjuje i reportaže kroz koje smo vam željeli probuditi lijepa sjećanja, pogotovo osmašima koji su ljetos napustili osnovnoškolske klupe. Tema ovog broja je suvremenija, bliža nama tinejdžerima „Facebook naš svagdašnji“. Kako je Facebook postao naš drugi svijet, odlučili smo se baš za njega te se nadamo da ćete uživati. No, naravno nije sve u Facebooku. Istaknuli smo i važne događaje kao što su Božićna priredba, Valentinovo, intervju s Petrom Metličićem, odlazak na mnoge smotre i natjecanja što nam je već postalo tradicija koju ćemo nastaviti njegovati. Zahvaljujemo svima koji su sudjelovali u izradi ovog broja. Nadamo se da ćete zahvaljujući listu pamtiti dane u našoj školi kao dane bez briga i s puno slobode. Ugodno čitanje!

Alma Bešlagić, urednica 4. broja školskog

lista Košuta

Božićna priredba

13.12.2014. održana je priredba povodom Božića i božićnih blagdana. Zahvaljujući odličnoj suradnji sa NK Omladinac iz Čaglina koji su izašli Školi ususret i ustupili prostor, naši učenici su mogli pokazati što su sve uvježbali. U organizaciju priredbe bili su uključeni vrijedni učitelji i učenici od 1. do 8. razreda. Kao i uvijek, program je bio bogat, plesalo se, pjevalo, recitalo, glumilo, sviralo. U rasplesanom ugođaju, uz brojnu publiku, dva sata su prošla vrlo brzo. U sklopu priredbe organizirana je i prodajna izložba božićnih ukrasa koje su izradili sudionici Učeničke zadruge. Prodavali su se prigodno oslikani tanjuri i boce te razni ukrasi. Sav prikupljen novac uložio se u materijale za rad Učeničke zadruge. Stoga se nadamo da će i ubuduće talentirani učenici ostalima imati priliku pokazati svoju nadarenost.

Alma Bešlagić, 8.a

Državno natjecanje iz njemačkog jezika

Učiteljica Mirta Kolar s učenicom Vanessom Borevac (1. mjesto na županijskom natjecanju iz njemačkog i 3. mjesto na državnom natjecanju) i s Ivanom Vidmarom (4. mjesto na županijskom natjecanju)

Ove godine se državno natjecanje iz njemačkog jezika održalo u Zadru od 22. do 24. travnja. Bila sam jako sretna što sam se uspjela plasirati na to natjecanje. Puno sam vježbala s učiteljicom Mirtom Kolar i na kraju su se svi silni papiri isplatili. Učiteljica je uložila puno truda te mi je ujedno bila i velika potpora na tom natjecanju, a to mi je jako puno značilo. Prvi dan kada smo došle, vrijeme nam je bilo odlično i upoznala sam mnogo novih osoba te izgradila nova prijateljstva. Svi su bili jako ljubazni i komunikativni što je naravno olakšavalo ostale dane koji su dolazili. Drugi dan smo svi bili polako nervozni i uzbuđeni. Nismo znali što nas očekuje u testovima, zanimalo nas je kako će to sve proći, hoćemo li dobro ili loše napisati, koji ćemo biti na bodovnoj ljestvici. Sva ta pitanja su meni i drugima punila glavu te dodatno stvarala nervozu, no jedni smo druge ohrabivali, davali si potporu. Na takvom natjecanju je bitno naći osobu koja nas navodi na druga razmišljanja, koja nam oduzima onaj pritisak koji sami sebi stvaramo. Takvih osoba je u Zadru bilo mnogo i sve one su mi olakšale taj prvi dan testova koji je za mene prošao odlično. Bila sam zadovoljna rezultatom te sam tako mogla opuštenije razmišljati o sljedećem danu u kojem je slijedilo usmeno izražavanje. Taj dan smo morali pokazati svoje govorne sposobnosti. Taj dan su mi trema i nervoza bile najveće. Minute su se činile kao sati,

adrenalin je rastao svake sekunde. Nisam mogla dočekati da to prođe. No čim sam ušla u učionicu, bilo mi je odmah lakše. Mentori s kojima smo komunicirali bili su cijelo vrijeme nasmijani i veseli, u jednom trenu rastopili su nam svu tremu. Olakšanje nakon tog testa je bilo veliko. U slobodno vrijeme između testova, obilazili smo Zadar. Išli smo posjetiti crkvu sv. Donata i crkvu sv. Stošije te poznate zadarske orgulje i pozdrav suncu, iako taj dan nažalost nije bilo sunca, no atmosfera je bila odlična. Uslikali smo svaki dio Zadra kroz koji smo prošli te smo uz voditelja upoznali i mnoge druge dijelove središta Zadra koje bez njega ne bismo primijetili. Ljudi su ondje cijelo vrijeme bili nasmijani te vedri unatoč kiši i groznom vremenu. Dani su brzo prolazili zahvaljujući odličnim osobama koje sam ondje upoznala te s kojima ću još dugo biti u kontaktu. I tako nam je brzo došao i dan kada su objavili konačne rezultate. Nismo mogli dočekati da objese taj jedan papir zbog kojega smo svi ondje bili užasno uzbuđeni.

I napokon, kada su objesili taj papir, bila sam presretna rezultatom. Na početku školske godine nisam niti pomislila da ću ići na državno, a kamoli još osvojiti treće mjesto. Puno mi je to značilo, isto kao i učiteljici Mirti koja je bila i više nego zadovoljna rezultatom. I učiteljica Mirta i ja smo bile sretna i ponosna što smo smjele predstavljati našu malu školu na tako velikom natjecanju te smo s natjecanja donijele samo pozitivne dojmove. Nadamo se da će i sljedećih godina netko ići predstavljati našu školu, a ja mu u tome želim puno uspjeha i sreće te svojim budućim «nasljednicima» mogu samo ovime najaviti jedno jako pozitivno iskustvo.

Vanessa Borevac, 8. a

FACEBOOK INTERVJU

Nacrtali: Martina Uljatovski i Albert Butina, 8.b

FACEBOOK, najpopularnija društvena mreža današnjice... Ima svoje prednosti i nedostatke, pozitivne i negativne strane. Postao je dio svakodnevice, oduzima vrijeme, zaokuplja mlade.

Nekoliko učenika je odgovorilo na sljedeća pitanja :

KOŠUTA: Zašto voliš/ne voliš FACEBOOK?

IRENA POJE : Facebook volim jer se preko njega mogu dopisivati s prijateljima i upoznavati nove ljude.

LEONIE BOREVAC: Ne volim ga zbog spuštanja i prepucavanja ljudi.

JASMINA STANKOVIĆ: Pa volim ga zato što sve slike i statuse podijelim sa svojim prijateljima

IVAN NEKIĆ : Volim ga zato što se mogu dopisivati s prijateljima i rođacima iz cijelog svijeta, ne volim ga jer se na njemu najviše stavljaju prosti statusi i vrijeđaju ljudi.

VANESSA BOREVAC: Volim FACEBOOK jer mogu upoznati nove ljude, besplatan je, putem poruka se čujem s ljudima koje ne vidim često, zabavlja me, ispunjava slobodno vrijeme.

DAVID PLAVI: Facebook volim jer tamo se mogu besplatno dopisivati s prijateljima.

STJEPAN ĆOSIĆ: Dobar je jer se mogu čuti s prijateljima besplatno.

NEDELJKA RADOSAVLJEVIĆ: Zato što je facebook postao središte svijeta i većina je samo u svijetu igrica i poruka, a ne u stvarnom životu.

IRENA BJELAJAC: Volim jer se mogu dopisivati s onim ljudima s kojima se ne mogu vidjeti, s prijateljima, rodbinom iz drugih mjesta, zemalja, itd. Ne volim ga jer ima puno hejtera i loših ljudi koji iskorištavaju ovu stranicu za nešto drugo.

ALMA BEŠLAGIĆ: Volim FACEBOOK zbog toga što se mogu dopisivati s prijateljima i upoznavati nove.

DRAGANA PACINA: Sviđa mi se jer se mogu dopisivati s prijateljima i stavljati slike.

ROBERT MARTINOVIĆ: Volim jer sam stalno povezan s prijateljima.

KOŠUTA: Po tvome mišljenju, zašto je FB in?

IRENA POJE: Pa mislim da je facebook in jer ljudi mogu komunicirati, uz to na facebooku ima sadržaja koji ih zanimaju.

LEONIE BOREVAC : In je zbog lajkova i preuveličavanja svega.

IVAN NEKIĆ: In je zato što ljudi mogu pisati drugima poruke, mogu stavljati svoje slike i statuse.

VANESSA BOREVAC: Zbog toga što zabavlja ljude, odnosno tom zabavom stvara jednu vrstu ovisnosti.

DAVID PLAVI: Mislim da je fb in jer te tamo nema tko kontrolirati i jer je zabavno.

STJEPAN ĆOSIĆ: Jer se na njemu sve može vidjeti, bliže smo tako jedni drugima i tak.

NEDELJKA RADOSAVLJEVIĆ: Zato što se možeš čuti s udaljenim prijateljima, rodbinom i možeš skupljati lajkove za fotografije.

IRENA BJELAJAC: Jer ti nikad nije dosadno, uvijek se možeš čuti s nekim ..

ALMA BEŠLAGIĆ: FB je in jer povezuje ljude diljem svijeta i ima velik izbor za zabavu.

DRAGANA PACINA: FB je in zato što se možeš dopisivati i s ljudima iz drugih krajeva svijeta.

ROBERT MARTINOVIĆ: Jer povezuje ljude i ponekad pronalazi stara prijateljstva!

KOŠUTA: Što najčešće objavljuješ na svome profilu?

IRENA POJE: Često stavljam fotografije prijatelja i slično!

LEONIE BOREVAC: Slike. Nemam baš pravi razlog zašto.

JASMINA STANKOVIĆ: Pa slike zato što ih volim stavljati na fb i podijeliti ih sa svojim prijateljima.

IVAN NEKIĆ Neke smiješne statuse i slike, viceve i korisne statuse. Stavljam slike lijepih drvenih kuća i svojih životinja tj. svoje slike sa njima.

VANESSA BOREVAC Što se tiče objava, objavljujem većinom slike.

DAVID PLAVI: Stavljam većinom statuse, a i da ostali vide da sam aktivan...

STJEPAN ĆOSIĆ: Nez' to, hah...

NEDELJKA (RADOSAVLJEVIĆ): Lajk i stavim ti srce na zid zato što mi je jako drago kad vidim da netko želi moju objavu na svom zidu.

IRENA BJELAJAC: Najčešće stavljam samo svoje slike, ali mogu se stavljati i statusi kako si raspoložen, što radiš, kako se osjećaš, objave videa, pjesama, itd...

ALMA BEŠLAGIĆ: Ponekad objavim status nekog pjesnika ili pisca, ali najčešće slike.

DRAGANA PACINA: Najčešće objavljujem statuse i slike.

ROBERT MARTINOVIĆ: Viceve... iz dosade ..

KOŠUTA: Što te živcira na FB-u, a što lajkaš?

IRENA POJE: Na facebooku me živciraju ljudi koji su opčinjeni sobom i više puta u danu objave svoju sliku i ljudi koji pišu neprimjerene sadržaje na statuse! Lajkam fotografije prijatelja i razne stranice koje imaju veze s glazbom i zabavnim sadržajima!

LEONIE BOREVAC: Na fb-u me živcira nasilje i to kako se neki odnose prema drugima. Lajkam ono što mi se sviđa. LOGIČNO.

JASMINA STANKOVIĆ: Živcira me to kad ljudi stavljaju svakakve gluposti na fb, a lajkam ono što mi se sviđa.

IVAN NEKIĆ: Živcira me duck face, prostote, vrijeđanje, omalovažavanje. Lajkam viceve i smiješne i lijepe slike (uglavnom životinja i drvenih kuća) te slike svojih prijatelja.

VANESSA BOREVAC: Na FB-u me živciraju nepotrebne slike, nasilje i suvišni komentari. Lajkam samo ono što mi se sviđa.

DAVID PLAVI: Živcira me to što nema nikog tko fb kontrolira i zato što prave grupe koje vrijeđaju druge i njihove slike, statuse. Lajkam većinom prijateljima slike, statuse...i sport..

STJEPAN ĆOSIĆ: Neke glupe stranice me živciraju...ma sve lajkam ahah.

NEDELJKA (RADOSAVLJEVIĆ): Pa najčešće lajkam slike svojih prijatelja i njihove objave, a najviše me živcira kad netko napravi lažni profil i preko njega zeza svoje prijatelje.

IRENA BJELAJAC: Lajkam dobre stranice i zanimljive ili smiješne statuse, slike meni dragih osoba. Ne znam što me živcira.

ALMA BEŠLAGIĆ: Iskreno, živciraju me slike umišljenih osoba i ljudi koji objavljuju 50 statusa dnevno i barem 17 puta promijene profilnu.

DRAGANA PACINA: Živcira me kad netko umišljen stavi svoju sliku 100 puta na dan, a lajkam različite stranice koje su povezane sa sportom i glazbom.

ROBERT MARTINOVIĆ: Živcira me kad nepismenjaci pišu glupe statuse, a dobro mi je kad objava ima nekakav smisao...

KOŠUTA: Što smatraš prednostima, a što nedostacima FACEBOOK-a?

IRENA POJE: Prednosti facebook-a su komunikacija između ljudi i preko objava se vidi kakav je tko zapravo! A nedostaci su ti što svatko može napraviti facebook s lažnim imenom i tako dolazi do nasilja!

LEONIE BOREVAC: Prednost je to što iz dana u dan upoznaš nekog drugog, nedostaci su pedofilija.

IVAN NEKIĆ: Prednost je povezanost, a nedostatak je što na neki način izaziva ovisnost pa ljudi na njemu „vise“ cijeli dan.

VANESSA BOREVAC: Po mome mišljenju prednosti su upoznavanje i komunikacija, a nedostaci pedofilija, nasilje i bullying.

DAVID PLAVI: Prednostima smatram to što je facebook besplatan.... nedostatkom to što se može nekome provaliti na profil i pisati svakakve gluposti...

STJEPAN ĆOSIĆ: Prednosti: možeš se čuti sa svima Nedostatak: to što ima vrijeđanja i tak'.

NEDELJKA RADOSAVLJEVIĆ: Pa to što se mogu čuti s rodbinom iz stranih zemalja, a i s najboljim prijateljima, a nedostatak je taj što mnogi ljudi zezaju druge šaljući bezobrazne poruke ili statuse.

IRENA BJELAJAC: Prednosti kao što sam već spomenula su definitivno te što se možemo čuti s kim god želimo ako ima FB, što i je svrha FB-a, a jedan od nedostataka je taj što je moguće narušavanje sigurnosti.

ALMA BEŠLAGIĆ: Prednostima smatram to što se mogu dopisivati s prijateljima i pronaći nove, ali i zanimljive informacije koje mogu pronaći na dostupnim stranicama. Nedostacima smatram to što svatko može napraviti lažan profil, a mlađa djeca i ona u pubertetu su naivna i sklona otkrivanju nekih informacija o sebi koje im mogu ugroziti život. Osim toga, putem FB-a ima puno verbalnog nasilja.

DRAGANA PACINA: Prednosti: dopisivanje s prijateljima, Nedostaci: nasilje, omalovažavanje i pogrđni komentari.

ROBERT MARTINOVIĆ: Prednost mu je što postoji, a nedostatak mu je da nema nedostatka.

KOŠUTA: Kako bi ti pomogao/la drugima preko FB-a?

IRENA POJE: Pomogla bih, npr. lajkanjem stranica za siromašne, zlostavljanima bih pokušala dati podršku, bar putem poruka...

LEONIE BOREVAC: Zavisi kakva im pomoć treba.

JASMINA STANKOVIĆ: Preko poruke bih ih savjetovala o svemu ako bi ušli u kakve probleme.

IVAN NEKIĆ: Preko FB-a pomognem prijateljima tako što ako nisu bili u školi kažem im što imamo za zadaću. Što se tiče ostaloga, ne znam kako bih drugima pomogao.

VANESSA BOREVAC: Drugima bih pomogla savjetima i ohrabriranjem.

DAVID PLAVI: Pomogao bi tako što bih im rekao da ne pišu nikakve psovke, uvrede ni išta....

STJEPAN ĆOSIĆ: Pa nikak'.

NEDELJKA (RADOSAVLJEVIĆ): Na primjer, reći što smo imali za d.z. ako nije bio/la u školi taj dan.

IRENA BJELAJAC: Svaki dan pišem meni dragim osobama, svojim prijateljima i stalno razgovaramo jer ih ne mogu vidjeti. Saslušam ih na taj način i ako im što treba, pomognem im, dam im savjet.

ALMA BEŠLAGIĆ: Drugima bih pomogla savjetima i ohrabrenjem.

DRAGANA PACINA: Pomogla bih osnivanjem stranica podrške za zlostavljane.

ROBERT MARTINOVIĆ: Na primjer, rekao bih prijatelju što je za zadaću...

KOŠUTA: Na žalost, na FB-u ima nasilja, kako bi ti spriječio/la to nasilje?

IRENA POJE: Mislim da nitko ne bi trebao prihvaćati zahtjeve za prijateljstvo od nekoga koga ne poznaje i ako se tako što dogodi, treba se to prijaviti! A to spriječiti ne mogu ja, mogu samo oni koji trebaju znati kako se odnositi prema takvim ljudima zbog kojih je nasilje uopće na facebooku!

LEONIE BOREVAC: Izbrisala bih fb. Mislim da se u takva nasilja ne treba miješati. Protiv ljudi kojima je dosadno u životu i samo se svađaju se ne može. Tako da mislim da bi se svatko trebao maknuti od tuđih problema, svatko bi trebao živjeti svoj život. S vremenom bi se sve smirilo.

JASMINA STANKOVIĆ: Za nasilje stvarno ne znam kako bih ga spriječila jer stvarno ima puno nasilnih ljudi. Tako da ja tu ništa ne mogu.

IVAN NEKIĆ: Trebao bih se napraviti program koji prepoznaje prostote te ih odmah briše. Trebalo bi biti više slika životinja i drugih lijepih stvari, a što manje provokativnih fotografija i statusa. Na taj način ljudi bi shvatili da postoje puno ljepše i zanimljivije stvari na FB-u od nasilja.

VANESSA BOREVAC: Ne znam kako bih ja mogla na to utjecati jer svaka osoba bi se trebala zaštititi. U slučaju da ne pronađu izlaz iz toga, trebali bi izbrisati FB. Osobe koje zlostavljaju druge nemaju svoj život.

DAVID PLAVI: Spriječio bih tako što kad nam neki strani čovjek pošalje zahtjev ili nam se javi, da mu ne odgovaramo.

STJEPAN ČOSIĆ: Stavljanje svog profila pod nekakvu zaštitu.

NEDELJKA RADOSAVLJEVIĆ: Iskreno, ne znam, ali savjetujem svima da ne prihvaćaju ljude koje ne poznaju za prijatelje i da se pristojno ponašaju prema drugima preko FB-a. Mislim da bi se tako moglo spriječiti nasilje, ali nasilnika je sve više i treba biti oprezan.

IRENA BJELAJAC: Zatvorila bih loše stranice.

ALMA BEŠLAGIĆ: Nasilje bih spriječila tako što bih uključila sve savjesne i brižne roditelje, učitelje i druge ljude u jednu grupu te bismo pokušali zaštititi djecu od raznih „bolesnih“ ljudi (pedofila, pijanaca, rasista) tako što bi se pojedinačno počeli dopisivati s jednom osobom te ju namamiti u svoju zamku.

DRAGANA PACINA: Ne znam kako bih im pomogla jer se nije dobro miješati u to zato što postoji mogućnost da i osobe koje pokušaju pomoći mogu postati također žrtve nasilja, ali u svakom slučaju sam protiv svake vrste nasilja.

ROBERT MARTINOVIĆ: Nažalost, ne znam.

DEJANA PACINA, 8.a

FESTIVAL ZNANOSTI

Naši talenti na Festivalu znanosti u Požegi: Irena Poje, Dragana Pacina, Karlo Mroček i Dejana Pacina

U našoj školi ima mnogo talenata. Neki očaravaju glumom, neki pjevanjem, sviranjem, a neki odličnim ocjenama. Baš takve učenike s odličnim ocjenama, šestaše Karla Mročeka, Irenu Poje, osmašicu Dejanu Pacina i moju malenkost, pedagoginja naše škole Ljiljana Đurđević odlučila je nagraditi. Nagrada je bila odlazak na Festival znanosti u Požegu. Bilo je mnogo pokusa iz fizike koji su se dojmili većini učenika. Također je bilo pokusa iz kemije. Nakon pokusa imali smo predavanje na temu „Kako se baviti znanošću“. Oko podneva otišli smo u obližnji kafić na ručak, a zatim smo malo prošetali gradom. Nakon toga smo svratili do Gradske knjižnice. Tamo su na upoznali s igrom koja se zove „Igra traženja skrivenog blaga“. I mi smo pokušali pronaći skriveno blago na Starome gradu, no drugi su ga pronašli prije nas. Ova igra najviše se svidjela svim učenicima koji su došli na Festival znanosti. Tako je za nas Festival znanosti završio. Nadam se da će naša škola i iduće godine sudjelovati na Festivalu znanosti. Meni je tamo bilo odlično, stoga sam odlučila pitati druge učenike iz naše škole koji su su njihovi dojmovi s Festivala znanosti:

Košuta: KOJI SU TVOJI DOJMOVI O FESTIVALU ZNANOSTI?

IRENA POJE: Moji dojmovi... Pa bilo je lijepo, neke prezentacije su bile zanimljive i poučne, ali u svakom slučaju, nije bilo dosadno!

DEJANA PACINA: Meni se Festival znanosti jako svidio jer sam vidjela i saznala neke stvari koje do sada nisam znala. Bili su nam dostupni razni pokusi iz fizike i kemije te slušanje predavanja o tome kako postati znanstvenik. Stoga, bilo mi je jako zanimljivo.

KOŠUTA: ŠTO TI SE ONDJE NAJVIŠE SVIDJELO I ZAŠTO?

IRENA POJE: Najviše mi se svidjela prezentacija o GeoCash-evima, i traženje tzv. blaga.

DEJANA PACINA: Najviše mi se svidjelo predavanje maturanta Iana Wittenberga „Kako se učenik može baviti znanostima“. To mi se svidjelo jer nam je Ian objasnio na koji način možeš obaviti nekakvo istraživanje, što je sve potrebno za to, kome se možeš obratiti za pomoć. Osim toga, bilo je zaista zanimljivo.

KOŠUTA: NADAŠ LI SE BAREM DA ĆEŠ BAREM JOŠ JEDNE GODINE OTIĆI NA FESTIVAL ZNANOSTI?

IRENA POJE: Naravno, nadam se, ali želim da bude drugačiji program kako ne bi sve bilo isto!

DEJANA PACINA: Nadam se da ću i iduće godine, u srednjoj školi, imati priliku sudjelovati.

KOŠUTA: MISLIŠ LI DA JE SVE ŠTO SMO NAUČILI NA FESTIVALU ZNANOSTI KORISNO?

IRENA POJE: Pa svaka prezentacija i svako izlaganje je moralo imati svoju poruku, koja bi trebala biti korisna i trebala bi nam pomoći u usvajanju znanja.

DEJANA PACINA: Mislim da je sve što smo tamo naučili vrlo korisno jer nam može pomoći u učenju gradiva i proširivanju znanja. Isto tako, upoznali smo se s nečim što ostatak razreda ne zna. Na taj način možemo učiteljima pokazati da znamo nešto više. Možda je sav taj ugođaj nekoga i potaknuo da se počne ozbiljnije baviti znanostima.

KOŠUTA: ŠTO MISLIŠ ZAŠTO SI BAŠ TI IZABRANA DA ODEŠ NA FESTIVAL ZNANOSTI?

IRENA POJE: Pedagoginja je izabrala određene učenike, a ja se nadam da je to mojom zaslugom, što sam baš ja bila jedna od četiri učenika!

DEJANA PACINA: Po mome mišljenju zato jer se trudim skupiti dobre ocjene, vrlo mi je bitno obrazovanje. Pravi razlog zna pedagoginja jer me ona izabrala.

Intervju s novom ravnateljicom profesoricom Slađanom Švajda

KOŠUTA: Za početak, kako ste izabrali profesiju učiteljice?

RAVNATELJICA: Imala sam dvije krasne učiteljice koje su mi bile razrednice i kroz njihovu ličnost i pristup djeci polako sam sebe pronalazila u tom zanimanju. Prvo sam se zamišljala kao liječnicu (to je bilo u nižim razredima), do kraja osmog razreda više nisam znala što želim biti pa sam upisala Matematičku gimnaziju. Onda me malo držala vizija kako ću biti farmaceut i naposljetku sam odlučila ostati dugo mlada duhom i upisati Pedagoški fakultet.

KOŠUTA: Kako ste se snašli na novom radnom mjestu ravnateljice? Je li se bilo teško prilagoditi? Nedostaje li vam rad u učionici?

RAVNATELJICA: Moje snalaženje na novom radnom mjestu bolje mogu procijeniti moje kolege, vaši učitelji i vi sami, meni to pitanje postavite sljedeće godine jer ću vam tada imati više toga za reći. Prvi je tjedan bio najteži. Kad se naučite na djecu i učionicu, a zatim se preko noći nađete sami u uredu, osjeti se neka praznina, postavlja se pitanje je li to uistinu ono što želite. Najviše mi nedostajete vi, moji učenici, vaš smijeh, znanje, neznanje, poneko dobacivanje na satu, brige koje smo dijelili zajedno, razgovori i naravno moje kritiziranje. Niste ponekad ni svjesni koliko vam je do nečega stalo dok ne izgubite kontakt s tim.

KOŠUTA: Kakav je osjećaj biti ravnateljica škole koju ste nekada pohađali i u kojoj ste stekli prva znanja?

RAVNATELJICA: Osjećam se ponosno. To je škola koju su pohađali moji roditelji, ja i koju će pohađati moja djeca. To su prostori u kojima sam stekla prva prijateljstva, usvojila prva i temeljna znanja koja su bila kamen temeljac za nastavak školovanja. Ovom prilikom zahvaljujem se svim učiteljima koji su tada nesebično dijelili svoje znanje te ostalim djelatnicima koji su nam svojim primjerom pokazali kako postati čovjek.

KOŠUTA: Jeste li sada promijenili mišljenje o ovom radnom mjestu?

RAVNATELJICA: Moje mišljenje o ovom poslu se mijenjalo kako sam odrastala, tako da će se ono opet promijeniti kroz koju godinu. Kad sam bila vaših godina za mene je ravnatelj bio osoba koju ne želim sresti na hodniku, osjećam se nelagodno ako mi dođe u razred. Tijekom srednje škole to viđenje se malo promijenilo, ravnateljica je postala osoba koja me pri prolasku kraj škole pitala o mojim uspjesima i poteškoćama, bodrila i ohrabivala, a što je najvažnije, i pratila tijekom tog perioda mog života. Došlo je na red i zapošljavanje i eto mene ponovno u Čaglinu, u onoj istoj zgradi koju sam napustila prije osam godina. Opet me dočekuje ono isto lice koje me je s riječima ohrabrenja ispratilo u nove životne vode. Ovaj put to nije osoba koju ne želim sresti na hodniku, već osoba kojoj ulijećem u ured pri pojavi bilo kojeg problema, koja me usmjerava i vodi bivajući mi mentorom i roditeljem u tom napretku. Vjerujte, teško je naslijediti takvu osobu, moju ravnateljicu, gospođu Ljubicu Kovačević.

KOŠUTA: Koji su vam planovi za budućnost? Hoćete li uvesti neke promjene u školu?

RAVNATELJICA: Plan mi je biti dobar koordinator divnim ljudima koji me okružuju, a vama

omogućiti što kvalitetnije školovanje. O konkretnim planovima teško je govoriti, oslušajte, promatrajte pa možda i sami otkrijete ima li promjena, jesu li dobre ili ne. Ako vam se ne sviđaju, obratite mi se jer zbog vas i jesmo ovdje, a vi ste naši najiskreniji kritičari.

KOŠUTA: Je li se vaš odnos s kolegama i učenicima sada promijenio ili je poprilično isti?

RAVNATELJICA: Moj odnos prema kolegama se nije promijenio. I dalje cijenim i podržavam njihov rad, a za odnos kolega prema meni najbolje da ih upitate. Mogu samo reći da mi fali toplina zbornice, dijeljenje svakodnevnih malih i velikih briga. Učenike slabije vidam, ali to ne znači da manje brinem o njima, možda samo na drugi način pratim vaš rad.

KOŠUTA: Što je teže, biti učiteljica ili ravnateljica?

RAVNATELJICA: Oba posla imaju svoju težinu i odgovornost pa ih je teško usporediti. Posao učitelja je plemenitiji jer kroz njega imaš priliku direktno utjecati na oblikovanje mladih ljudi, a ravnatelj vam je poput sove noću i jastreba danju, široko otvorenih očiju prati sva događanja oko sebe.

KOŠUTA: Što vam je najdraže u novom poslu?

RAVNATELJICA: Kratko vrijeme sam ravnatelj pa još i ne mogu istaknut baš neku najdražu činjenicu. Trenutno kao prednost ovog posla vidim stalnu komunikaciju i izmjenu iskustava s drugim školama.

KOŠUTA: Postavili bismo vam za kraj intervjua kratka kviz pitanja kako bismo vas upoznali još bolje:

KOŠUTA: Voće ili povrće?

RAVNATELJICA: Voće.

KOŠUTA: Voda ili sok?

RAVNATELJICA: Voda.

KOŠUTA: Kemija ili biologija?

RAVNATELJICA: Kemija.

KOŠUTA: Hlače ili suknja?

RAVNATELJICA: Hlače.

KOŠUTA: Goran Bare ili Psihomodopop?

RAVNATELJICA: Psihomodopop.

KOŠUTA: Mišo Kovač ili Thompson?

RAVNATELJICA: Mišo Kovač.

Klara Tušek, 7.r.

Intervju s Petrom Metličićem

Petar Metličić s našim učenicima

Petar Metličić i učitelj tjelesnog Krešimir Lončar

KOŠUTA: Koje vam je prvenstvo bilo najdraže?

PETAR: 2003. u Portugalu koje je ujedno bilo i meni najposebnije.

KOŠUTA: Kako ste se osjećali u klubu u kojem ste igrali?

PETAR: Dobro. Svaki klub je poseban i ima neku svoju etapu. Bilo je lijepo pokraj svih loših trenutaka. Zadovoljan sam.

KOŠUTA: Koliko ste dugo igrali za Hrvatsku?

PETAR: 10 godina.

KOŠUTA: S kim ste bili najbliži u reprezentaciji?

PETAR: S Ivanom. Još od malih nogu. Naravno, sa svima sam bio dobar, ali s njim najbolji.

KOŠUTA: Čime se bavite u slobodno vrijeme?

PETAR: U slobodno vrijeme najviše svojom obitelji, svojim sinovima. Inače radim na Akademiji, treniram djecu zajedno s Ivanom.

KOŠUTA: Ima li nešto zbog čega ste požalili u karijeri?

PETAR: Gledajući na moju karijeru ne previše, ali uvijek se može bolje. No, treba biti skroman. Jedino mi je žao Prvenstva u Zagrebu 2009. kad smo izgubili finale, ali vrijeme liječi sve rane.

KOŠUTA: Što mislite o današnjoj reprezentaciji?

PETAR: Zadovoljan sam. Ekipe je dobra, igraju dobro, rezultati su tu. Nadam se da će uspjeti ono što mi nismo, što znači da će postati prvaci Europe.

KOŠUTA: Koga smatrate najboljim igračem svih vremena?

PETAR: Ivana, bez premca. Igrao sam s njim i znam kakav je igrač, a naposljetku su ga i drugi izabrali. Mislim da je on broj 1!

KOŠUTA: Hvala, Petre, na ugodnome razgovoru i što ste nas posjetili u našoj školi!

Alma Bešlagić i Dejana Pacina, 8.a

Intervjui s novom učiteljicom razredne nastave Marinom Baričević
i učiteljicom biologije i kemije Biljanom Bošnjak

KOŠUTA: Kako vam se sviđa posao ovdje i zašto?

UČ.MARINA: Raditi u Čaglinu mi se jako sviđa jer su djeca jako dobra, vlada opuštena atmosfera, kao i među nama učiteljima.

UČ.BILJANA: Da, jako mi se sviđa moj posao u ovoj školi. Lijepo je doći na posao bez opterećenja i kada mu se veseliš.

KOŠUTA: Što mislite o odgoju i ponašanju čaglinske djece?

UČ.MARINA: Čaglinska djeca, kao i sva ostala, ipak su djeca: razigrana, vesela, većinom pristojna, ali i nestašna. Ono što ih razlikuje od ostalih je veće poštovanje prema odraslima i učiteljima, a kako većina odgoja i ponašanja dolazi od kuće, smatram da su čaglinski roditelji drukčiji od gradskih roditelja.

UČ.BILJANA: Za sada nemam primjedbi. Djeca su dobra i poslušna te se iskreno nadam da će i dalje takvi biti.

KOŠUTA: Je li vam se bilo teško uklopiti kada ste došli?

UČ.MARINA: Kada sam došla, nisam imala ni najmanjih problema u prilagodbi. Te zahvale mogu pripisati predivnim zaposlenicima škole koji su iznimno tople, srdačne, dobronamjerne i (the last, but not the least) nasmiješene osobe. Zadovoljstvo je raditi s njima. :) Također, hvala i učenicima, i oni su me jako lijepo primili.

UČ.BILJANA: Prvi put s čaglinskom školom srela sam se prije tri godine. Tada nisam poznavala djelatnike i trebalo mi je nekoliko dana dok sve ne upoznam. Nakon odlaska, učitelji i učenici su mi ostali u lijepom sjećanju. Tada nisam ni mislila da ću se vratiti. Ponovnim dolaskom sve je bilo jednostavnije. Trebala sam samo nekoliko novih učitelja upoznati, a nekim učenicima sam predavala prije, tako da nije bilo teško sjetiti se i njihovih imena.

KOŠUTA: Kada biste mogli birati između gradske i seoske djece, koga biste izabrali? Zašto?

UČ.MARINA: Kada bih mogla birati, izabrala bih seosku djecu. Smatram da seoski roditelji još uvijek imaju poštovanja prema ulozi učitelja.

UČ.BILJANA: Uvijek sam slušala kako je lakše raditi na selu nego u gradu. Sad to potvrđujem. Nakon odlaska iz Čaglina, radila sam u gradskim školama. Veći je broj učenika u razredima i teže je održati disciplinu. No, i djeca u pojedinim gradskim školama su se razlikovala. Bitno je imati stav i biti dosljedan. Djeca se na to naviknu i učitelju je lakše stvoriti radnu disciplinu.

KOŠUTA: Što vam je najteže u poslu učiteljice?

UČ.MARINA: Najteže u poslu učiteljice... možda uljepšati dan svakome učeniku ☺. Zbog niza uzročno-posljedičnih veza. Naime, učenik koji u školu dolazi radostan jer zna da je to mjesto gdje će boraviti u opuštenom i nasmiješenom okruženju je motiviran učenik. U takvome učeniku lakše je

pobuditi osjećaj da je zapravo znanje bogatstvo, usprkos današnjem dobu materijalizma. Imajući sve to na umu, nedostaje najvažnije, a to je odgojiti i usmjeriti djecu da budu dobre, poštene i pravedne osobe. Sve to zajedno je zapravo ono najteže.

UČ.BILJANA: Kao i u svakom poslu, ima i divnih i lošijih dana. Teško je raditi kada su učenici nemirni i nezainteresirani za rad. To je često u kemiji.

KOŠUTA: Što vas je potaklo da budete učiteljica razredne nastave/ učiteljica biologije i kemije?

UČ.MARINA: Htjela sam biti učiteljica otkada znam za sebe. Ima milijun razloga, a opet niti jedan nije za izdvojiti. Jednostavno, oduvijek sam to željela i sebe sam vidjela u toj ulozi.

KOŠUTA: Što vam je najteže u poslu učiteljice?

UČ.BILJANA: Biologija mi je u osnovnoj, a potom u srednjoj školi bila najdraži predmet. Kemiju nisam toliko obožavala. Htjela sam studirati biologiju, no tada nisam baš toliko razmišljala o učiteljskom pozivu. Danas ipak više volim kemiju.

KOŠUTA: Da možete raditi bilo koji drugi posao, koji bi to bio?

UČ.MARINA: Da nisam učiteljica, bila bih psiholog, pedagog ili defektolog.

UČ.BILJANA: Mislim da drugi posao za mene ne postoji. Kao dijete sam željela biti učiteljica što sam i ostvarila.

KOŠUTA: Volite svoj posao i zašto?

UČ.MARINA: Jako volim svoj posao. Volim ući u učionicu i vidjeti nasmiješena pospana lica. Ili ako su tužni i zabrinuti, volim ih razveseliti. Volim kada shvate teške nastavne sadržaje. Volim kada su puni raznoraznih ideja. Volim slušati njihove priče kako su pali s bicikla, a smiješno mi je i kad ponekad pogledaju raspored za drugi dan pa ponesu pogrešne knjige. Volim pripremiti igru koja je njima zanimljiva. I još puno toga.:)

UČ.BILJANA: Da, volim. Sretna sam kad učenici imaju dobre ocjene i shvaćaju predmet koji predajem. Vesele me kolege s kojima se družim pod odmorima. Svaki dan je poseban na svoj način. Uvijek se događa nešto novo. I naravno, smijeh je uvijek prisutan i kod odgovaranja i čitanja i spravljanja testova.

KOŠUTA: Evo i za vas kratkih kviz pitanja.

Grad ili selo?

UČ.MARINA: Selo u blizini grada.

KOŠUTA: Jazz ili pop?

UČ.MARINA: Pop.

KOŠUTA: Rozga ili Severina?

UČ.MARINA: Seve.

KOŠUTA: Thompon ili Grdvić?

UČ.MARINA: Grdović.

KOŠUTA: Kelj ili kupus?

UČ.MARINA: Može i oboje.

KOŠUTA: Za ili protiv?

UČ.MARINA: Za.

KOŠUTA: Biologija ili kemija?

UČ.BILJANA: Biologija.

KOŠUTA: Nogomet ili odbojka?

UČ.BILJANA: Nogomet.

KOŠUTA: Kopno ili more?

UČ.BILJANA: Kopno.

KOŠUTA: Brod ili avion?

UČ.BILJANA: Brod.

KOŠUTA: Sport ili hrana?

UČ.BILJANA: Sport.

KOŠUTA: Suknja ili hlače?

UČ.BILJANA: Suknja.

Klara Tušek , 7.r.

Koliko dobro poznaješ Hrvatski sabor

Krajem prošle godine Služba za građane Hrvatskog sabora je pozvala učenike osnovnih škola da se prijave na kviz koliko dobro poznaješ Hrvatski sabor? Svaki tim se sastojao od tri učenika, od jednog iz šestog, jednog iz sedmog i jednog iz osmog razreda te od zamjene svakog učenika.

Tim naše škole su činili: Karlo Mroček, Irena Poje, Klara Tušek, Leonie Borevac, Dejana Pacina i Vanessa Borevac. Mentorica im je bila pedagoginja Ljiljana Đurđević. Učenici su se za natjecanje pripremali tako što su rješavali probne testove. Natjecanje je održano 28.3.2014. godine u 4 sata u informatičkoj učionici. Kviz je sadržavao 30 pitanja poput: navedi imena hrvatskih saborskih zastupnika (uz slike), kada je osnovan hrvatski sabor, gdje se nalazi zgrada Hrvatskog sabora, tko je bio prvi hrvatski predsjednik, koliko je stara zgrada Hrvatskog sabora. Naši učenici su osvojili 52. mjesto od ukupno prijavljenih 96. Oni koji su htjeli, mogli su se uživo javiti u Hrvatski sabor te se predstaviti, što su naši učenici i učinili. Sve to ne bi bilo moguće bez velike pomoći učitelja fizike Daria Srakića kojemu smo najiskrenije zahvalni. Učenici, škola i mentor su dobili priznanja i zahvalnice zbog sudjelovanja, a i mi svi drugi im čestitamo.

Klara Tušek, 7.r.

Križevci

Dejana Pacina i Alma Bešlagić: sa svojom pohvalnicom u rukama (u Križevcima)

5. travnja 2014. godine na trećem susretu hrvatskog dječjeg duhovnog stvaralaštva čija je tema bila Skromnost, sudjelovale su Dejana Pacina i Alma Bešlagić sa sastavcima Čarolija božićne noći i Uspomena na majku. Još su jednom pokazale svoj literarni talent, a za nagradu su se njihovi radovi tiskali u Zborniku.

Bila je to subota. Ujutro u 6 i 30 su Dejana, Alma te učiteljice Nikolina Pastuović i Mihaela Kolar krenule iz Slavenskog Broda za Križevce. Cijelim putem ih je pratila kiša, ali to ih nije nimalo pokolebalo i umanjilo želju za sudjelovanjem na smotri, naprotiv, bile su vesele i uzbuđene. Kako bi razbile sitnu dosadu koju je uzrokovalo loše vrijeme te tmurno nebo, s učiteljicama su razgovarale o filmovima, glumcima.

Brzim vlakom su putovale do Dugog sela gdje su presjele u putnički do Križevaca. Na željezničkoj ih je stanici dočekaao gospodin s kojim su otišle do dvorane unutar koje se održavao uvodni dio priredbe. Učitelji i ravnatelj su nas srdačno pozdravili, zaželjeli dobrodošlicu te rekli nekoliko riječi o Križevcima te marljivim učenicima diljem Hrvatske čiji smo rezultat truda i rada u nastavku programa čuli kroz recitacije, igrokaze, pjesme i sastavke.

Nakon završetka programa, zaputili smo se u školu gdje smo otišli na okrugli stol. Ondje smo mi učenici imali zadatak da od nekoliko pjesama poznatih pjesnika (Dobriše Cesarića, Tina Ujevića, itd.)

načinimo potpuno novu svoju pjesmu uzimajući samo pojedine stihove od tih dobivenih. Mi smo to uz pomoć djevojčica drugog i trećeg razreda uspješno napravile. Sve ostale pjesme su također bile dobre, a nama je bilo najvažnije da smo se zabavile.

Za kraj prekrasnog druženja, išli smo u obilazak Križevaca. Tada smo posjetile muzej u kojem smo vidjele starinski uređen stan, stvari koje su se nekada koristile (posuđe, starinski kreveti...). Sretne i zadovoljne, s još jednim uspjehom iza sebe, krenule smo kući. Bilo je to još jedno lijepo iskustvo koje ćemo pamtit i jer smo iznova shvatile da se svaki rad i trud isplati.

Alma Bešlagić i Dejana Pacina, 8.a

Maškare u našoj školi

Maškare, karneval, poklade, fašnik, samo su neki od naziva koji predstavljaju svečano razdoblje prije korizme u kojem se priređuju povorke maškara, kostimirani i maskirani plesovi. To su dani u kojima se nastoji otjerati zima i zle sile kao i sve ostalo ružno te barem tih nekoliko dana dati svoj osvrt na društvena događanja kako u zemlji, tako i u svijetu, iako na lakrdijaški način. Tako smo i mi osnovnoškolci u Čaglinu 26. veljače zaboravili sve naše brige i đачke probleme. Na taj jedan dan smo postali netko drugi i učinili ovaj svijet i našu općinu zanimljivijom. Maskirali su se svi učenici od 1. do 8. razreda i dio nastavnog i nenastavnog osoblja te pojedini roditelji. Bilo je zanimljivo vidjeti učitelje koji tad na tren nisu bili učitelji. U samo nekoliko trenutaka postali smo kauboji, glumci, vampiri, radnici, princeze, medicinsko osoblje i njihove trudnice. Ni učenici više nisu bili učenici. Postali su redovnice, svećenici, klaunovi, dvorske lude, crnci, štrumpfovi, gusari, miševi. Svi smo bili spremni i povorka je krenula kroz naš Čaglin. Bilo je to predivno i urnebesno smiješno iskustvo. Ozbiljnost, smirenost i odgovornost ustupili su mjesto smijehu, zabavi, ludiranju. Dok smo prolazili ulicom do Općine, pomislio sam kako bi bilo super kada bi bilo više ovakvih dana u godini. Došavši ispred Općine Čaglin i načelnika Đurinu, maškare su načinile počasni krug, dok je za to vrijeme ocjenjivački "sud" imao nimalo lak zadatak: od mnoštva maškara, morao je odabrati i nagraditi prva tri mjesta u kategoriji dječjih maski i prva tri mjesta u kategoriji odraslih. Nagrade je osigurala Općina čijim je sretnim dobitnicima Lari Mirković (1. mjesto, 2. razred), Ivanu Nekiću (2. mjesto, 6. razred) i Sandri Hrčki te Hani Šimić (dijelile su 3. mjesto, 7. razred) načelnik svečano uručio nagrade.

Stjepan Ćosić, 8. b

Naši učenici japanskog jezika na Japanskoj televiziji

Po prvi put, a po svemu sudeći nikako ni zadnji, u našu školu su 8. travnja, stigli japanski novinari s namjerom da za Japansku televiziju snime našu školu i djecu kako marljivo uče japanski jezik s našom učiteljicom Akiko Nishimoto- Damjanović. Iako su učenici imali malenu tremu, pokazalo se kako je bila potpuno nepotrebna jer su uživali u druženju. Naučili su ponešto o Japanu, možda i odlučili nastaviti učiti japanski i nakon osnovne, čuli su i neke nove riječi. Započeli smo s intervjuem s učenicom šestoga razreda koja je na kraju toga dana kući krenula puna dojmova i novih snova o odlasku u Japan.

KOŠUTA: Možeš li opisati dan kada se odvijalo snimanje za Japansku televiziju predvođeno japanskim novinarima.

NEDELJKA RADOSAVLJEVIĆ: Uz srdačan pozdrav i veliki osmijeh odmah ujutro sastali smo se u učionici fizike te se upoznali sa televizijskom japanskom ekipom. Razgovarali smo o Japanu i japanskom jeziku. Tada sam shvatila koliko je zapravo japanski lijep i zanimljiv jezik krenuvši od samog načina pisanja slova pa sve do izgovora. Nikada prije nisam znala koliko su Japanci druželjubivi, ljubazni i dobri ljudi. Gosti su nazočili satu japanskog jezika, a komičar Eiko Kano je i održao sat japanskog jezika. Tad sam naučila i neke nove riječi, a zatim smo za vrijeme šestog sata zaigrali nogomet. Naravno da to nije prošlo bez smijeha. Svi smo nakon toga već bili poprilično opušteni te se nadamo da ćemo im ostati u lijepom sjećanju.

KOŠUTA: Jesi li imala tremu?

NEDELJKA: Iskreno, malo. Ipak su to bili ljudi pred kojima smo trebali pokazati nešto znanja iz japanskoga jezika, kao i u svakom predmetu kojeg učiš. Nikad ti nije svejedno.

KOŠUTA: Zašto ti se sviđa japanski? Zbog čega ga učiš?

NEDELJKA: Učim ga zbog toga što mi je japanski, poslije hrvatskog, jedan od najzanimljivijih jezika. Očarava me lakoća učenja riječi i pojmova, ali opet je tako poseban... Ne znam hoću li ga nakon osnovne sigurno nastaviti učiti. Ako budem imala prilike, svakako hoću.

KOŠUTA: Bi li voljela otići u Japan da se поближе upoznaš sa kulturom, načinom života, jezikom i ljudima?

NEDELJKA: Naravno da bih. Ako ikada u budućnosti budem imala prilike, sigurno ću otići, a do tada ću nastojati što bolje naučiti japanski kako bih se znala sporazumjeti. Pa možda tamo negdje i vidim ovu reportažu snimljenu u našoj Oš u Čaglinu, kao i te drage mi goste.

Alma Bešlagić, 8.a

Oproštajno pismo za ravnateljicu Ljubicu Kovačević

Poštovana gospođo ravnateljice, draga gospođo Ljubice!

U ime kolektiva u kojem ste proveli pune 34 godine, od toga na funkciji ravnateljice škole 20 godina, želim Vam uputiti nekoliko riječi:

Nadam se da će mi ostali članovi kolektiva oprostiti što ću si dopustiti ovo pismo započeti osobnim kazivanjem, kakav ste dojam ostavili na mene kada sam vas prvi puta vidjela. Nakon dugogodišnjeg rada izvan svoje struke, sasvim slučajno i nepredviđeno, kako za mene samu, tako i za moju obitelj, odlučila sam se javiti na natječaj za slobodno radno mjesto pedagoga u OŠ Stjepana Radića u Čaglinu. Iznenađenje je bilo tim veće što nisam imala položen vozački ispit, a prometna povezanost sa ovim dijelom naše Županije je bila i ostala slaba.

Dakle, dolazim u školu u koju me dovezla moja mama, najavljujem se kod Vas i ulazim u ured. Dočekuje me visoka, snažna žena, sijede kose, s naočalama. Osjećam toplinu i jednostavnost, povjerenje koje izbija iz Vas. Odmah se osjećam sigurnije, volim pričati, a i Vama to nije problem. Teme se nižu jedna za drugom, prolazimo ih i pronalazimo, nakon onog službenog dijela u kojem sam Vam obrazložila razloge zbog čega se baš sada odlučujem za novi početak. Opet pripravnništvo, pa stručni ispit. Ali ni u jednom trenutku nisam se uplašila novog posla, novih izazova. I još nešto, u ovom kraju sam pronašla toliko rodbine, da je to već antologijski, mislim kako nema zaposlenog u školi koji to ne zna. Ako nije baš rod, ali je svakako povezan sa obitelji mog supruga.

Ma, dosta o meni. Zapravo, trebam sročiti oproštajno pismo.

Međutim, radije bih prepustila svakom od nazočnih da o ravnateljici bilo naglas, bilo u mislima, sam kaže kakva je bila kao ravnateljica, kakva je bila osoba, kakav je bila prijatelj.

Osim službene, složene i časne funkcije ravnatelja, koju je obnašala dva desetljeća, upoznali smo i vašu privatnu, karakternu stranu – s nama ste znali podijeliti svoje radosti, ali i svoje tuge. Često ste znali reći: „E, mogla sam ostati u Zagrebu, nudili su mi posao i u požeškoj kaznionici, ali srce je vuklo amo, među čaglinske ljude, čaglinsku djecu. Kroz sve ove godine, doživjeli ste mnoge pohvale, ali i podmetanja. Prošle su kroz školu razne inspekcije, anonimke, objede. Niste dopustili da vas to slomi, dokazali ste da nismo šlamperajska škola, u kojoj se radi ofrlje, u smislu "trlja baba lan, da joj prođe dan". U legendu su ušle Vaše novokovanice i ostali izrazi: „džunkovi, linguza, socijalni slučaj, a ni jednu mrkvu nema u vrtu..." Znali ste me rasplakati i onda bi mi „suosjećajno,, rekli:„ Suze niz guze...". Ali sve je to život: i plač i smijeh, i ljutnja i empatija, i kazna i oprost.

Svaki oproštaj od ljudi koji su, bez obzira na vremenski period zajedničkog života, je žalostan, pun emocija, trenutak kada trebamo zastati, zaviriti u dubinu svoje duše i reći: Da, bili ste nam oslonac,

velikim dijelom svog radnog vijeka, niste dopustili blaćenje učitelja i čuvali ste dignitet profesije. Ja ću Vam, ali i ostali djelatnici, kao i generacije i generacije učenika, uvijek biti zahvalni što ste imali sluha za naše prijedloge i ideje. Nitko od nas nije dolazio na posao s grčem u želucu, ako bi netko imao obiteljskih ili zdravstvenih problema, i sami ste uskakali u zamjenu, voljeli ste da se družimo, da zajedno feštamo, da zajedno putujemo, pjevali smo, ali i plakali skupa. Dirala Vas je svačija sudbina, koliko ste puta donijeli slatkiše, odjeću ili igračke za naše učenike, koliko ste puta predložili da se prikupi novac, koliko tko može, i pomogne nekom u potrebi.

Vaša pisma svakom ministru MZOS, koji je u ovih 20 godina bio na tom položaju, ste pisali, tražili pomoć u materijalnom i kadrovskom ekipiranju. Na žalost, nije bilo sluha.

Poticali ste nas da radimo s učenicima jer nekima je od njih škola i doslovno bila drugi dom, a nekima i jedini koji se domom može nazvati.

Zadnje dvije godine, kolektiv se pomladio, najmanje 80% zaposlenih je mlađe od 30 godina ili su koju godinu stariji. Uspješno ste pratili i njihove početke, savjetovali, pomagali.

Nije uvijek bilo sve idealno, pa Bože moj, idealnog nema, ali ste ulijevali sigurnost svima nama, niste bili ravnatelj kojeg nismo smjeli nazvati i poslije radnog vremena.

A i Vi ste nas zvali. Kada se nešto lijepo dogodilo, kada su učenici i njihovi učitelji osvojili priznanje ili nagradu, postigli uspjeh na natjecanjima, uvijek ste to isticali. Isto tako niste krili ni tugu ni ljutnju kada se nešto nepredviđeno dogodilo.

Puno ste s nama razgovarali, voljeli pričati o svom djetinjstvu, ljudima koji su prolazili kroz Vaš život i ostavili traga. Naučili smo puno o običajima ovog kraja, kako se nekad prosilo divojku, obavljalo kolinje, čijalo perje. Mnogi učitelji su kroz svoje projekte koristili Vaša, slobodno ću reći, etno kazivanja.

I evo nas tu. Ano Domini 2014. godine. OŠ Stjepana Radića u Čaglinu. Učionica fizike i tehničke kulture, svježe oličena, sa portretima slavni fizičara. Bivši i sadašnji djelatnici škole. Emocije na licima i u srcima. Službeni oproštaj od profesorice hrvatskog jezika i filozofije, ravnateljice škole od 1993. do 2013. godine gospođe Ljubice Kovačević. Od 01.01.2014. godine ste u zasluženju mirovini, ali poznavajući Vas, niste se umirovili, svoju energiju usmjerili ste na sve ono što ste vjerojatno zapostavili dok ste radili.

Možda će reći kao jedan pjesnik, parafraziram: „Zbogom školo, zbogom knjige, zbogom teške ravnateljske brige“.

Ali jedno znam, ne samo panoji koji krasi školu na kojoj su i Vaše fotografije i ispod njih piše ravnateljica Ljubica Kovačević, ne samo Vaše pjesme, izreke, riječi (da riječi, rečenice, nekad blage,

nekad oštrije), već i puno, puno više od toga, u čemu ste ostavili svoj osebujan trag i doprinos, podsjećat će nas da današnji službeni oproštaj, nipošto nije i konačni rastanak.

Svaki budući ravnatelj ove škole, neka kroz desetljeća i desetljeća pronosi i oplemenjuje sve ono dobro što ste ostavili za sobom.

Oprostite nam svima koji smo u bilo kojem trenutku bili razlogom Vaše ljutnje, žalosti ili nezadovoljstva! Jer, svi smo mi samo ljudi, sa vrlinama i manama koje nas čine takvima kakvi jesmo!

Hvala Vam što ste bili dio naših života! Profesionalno i privatno!

U Čaglinu 28.ožujka 2014.

Kolektiv OŠ Stjepana Radića Čaglin

PREDAVANJE O PUBERTETU

Kao mnogih prethodnih godina i ove su godine u našu školu došli studenti medicine. Ove godine to su bila tri studenta 6. godine medicine iz Zagreba. Predavali su petom razredu o pubertetu. Objasnili su svaki pojam vezan uz pubertet, promjene psihičkog ponašanja, tjelesno sazrijevanje i druge. Riješili smo zadatke koje su nam dali studenti. Nakon rješavanja učenici su imali nekoliko pitanja za studente, a oni su im rado odgovorili. Na kraju je naša škola srdačno ispratila studente medicine te se nadamo da ćemo i iduće godine imati slično predavanje. Za kraj smo pitali nekoliko učenika što oni misle o predavanju:

KOŠUTA: MISLIŠ LI DA JE OVO PREDAVANJE O PUBERTETU BILO POUČNO I KORISNO?

TIHANA MAJETIĆ: Mislim da je predavanje o pubertetu bilo korisno jer će nam nešto s predavanja kasnije sigurno zatrebati u životu.

IVANA HOVANJEK: Da, jer sam saznala nove stvari u vezi promjena psihičkog ponašanja te tjelesnog sazrijevanja što prije nisam znala.

ELIZABETA JAZVIĆ: Predavanje je bilo jako korisno te poučno, saznala sam nove stvari koje će mi trebati u životu.

KOŠUTA: ŠTO TI SE NA PREDAVANJU NAJVIŠE SVIDJELO?

TIHANA MAJETIĆ: Najviše mi se svidjelo razgovaranje sa studentima koji su rado odgovorili na sva naša pitanja.

IVANA HOVANJEK: Najviše mi se svidjelo kako studenti o tome s lakoćom predaju, tako da sada znam sve što prije nisam znala.

ELIZABETA JAZVIĆ: Najviše mi se svidjelo što su nam studenti sve lijepo objasnili tako da sada sve znam o pubertetu.

KOŠUTA: ŠTO SI NOVO SAZNALA NA PREDAVANJU?

TIHANA MAJETIĆ: Saznala sam o mnogim promjenama u pubertetu o kojima prije nisam znala, kao o raznim psihičkim promjenama.

IVANA HOVANJEK: Mnoge nove stvari vezane uz pubertet saznala sam baš na tom predavanju.

ELIZABETA JAZVIĆ: Dosta toga novoga sam saznala na upravo tome predavanju jer se prije nisam toliko trudila sve saznati, znala sam samo ono osnovno.

KOŠUTA: KOME POVJERAVATE SVOJE PUBERTETSKE PROBLEME?

TIHANA MAJETIĆ: Kada imam problema za njih će prvo saznati moja mama kojoj rado povjeravam sve svoje tajne.

IVANA HOVANJEK: Sve moje probleme uvijek kažem mami jer me ona najbolje razumije, a još k tome je i žensko pa je to jedna velika prednost.

ELIZABETA JAZVIĆ: Najčešće za moje probleme sazna sestra koja mi uvijek rado pomogne, a kada ona nije kod kuće povjerim se mami.

KOŠUTA: MISLIŠ LI DA JE DOBRO ZNATI SVE O PUBERTETU?

TIHANA MAJETIĆ: Kada dođe do promjena u pubertetu, sada ćemo znati kako i što trebamo učiniti.

IVANA HOVANJEK: Dobro je znati sve o pubertetu jer u nekim trenucima susrest ćemo se s nekim novim stvarima vezanim uz pubertet i tako ćemo ih s lakoćom riješiti.

ELIZABETA JAZVIĆ: Mislim da je dobro sve znati jer da mi to neće trebati, nitko mi to ne bi spominjao te ne bismo imali ovo predavanje o pubertetu.

DRAGANA PACINA, 5.a

Predstava Kuki i Kvaka-intervju s učiteljicom Željkom Peić

KOŠUTA: Kako vam se svidjela predstava Kuki i Kvaka održana u 9. mjesecu?

UČ.ŽELJKA: Predstava je bila vrlo zanimljiva, duhovita i nadasve vesela. Kao studentica posjećivala sam redovito kazalište i gledala brojne predstave. Ovu ću pamti po vrlo veselom ugođaju i dinamici čemu je uvelike pridonijela zanimljiva glazba te interakcija lutki, živih glumaca i povremeno gledatelja.

KOŠUTA: Možete li mi je ukratko opisati? Koji vam je dio bio najzanimljiviji?

UČ.ŽELJKA: Radnja predstave odvija se u stanu tete Rozalije. Ona je učiteljica i iznajmljuje stan studentu Josipu (Joži). Kuki i Kvaka, lutke koje je tamo pronašao, ne sviđaju mu se te ih on baca u smeće. Bijesni i ogorčeni, Kuki i Kvaka raznim smicalicama pokušavaju istjerati Jožu iz stana. No to im i ne polazi lako za rukom. Priča je to o prijateljstvu, životu, snalaženju i opraštanju. Teško mi je izdvojiti najzanimljiviji dio. Sama činjenica da se tijekom cijelog izvođenja predstave mogao čuti smijeh djece, govori u prilog tome da je bila vrlo šaljiva i izrazito zanimljiva, ali i poučna. Djeca su je s velikim zanimanjem i oduševljenjem gledala od početka do samog kraja te su glumci na kraju dobili vrlo dug pljesak. Nadasve vesela i poučna priča razveselila je sve gledatelje.

KOŠUTA: Je li predstava utjecala na djecu i je li ih potaknula na kreativnost i maštovite ideje?

UČ.ŽELJKA: Svaka predstava namijenjena djeci, pa tako i ova, na neki način utječe na djecu. Samim time što je djeci ovog kraja kazalište manje pristupačno i rjeđe imaju mogućnost pogledati neku predstavu, svaka prilika za gostovanje nekog kazališta u našoj školi je dobrodošla. Naravno, u skladu s mogućnostima učenika. Utjecaj je zasigurno velik. Bogati ih kulturno, emocionalno, intelektualno. Potiče na kreativnost, maštovitost, radoznalost. Djeca su, od lutki koje se bore za svoj životni prostor, naučila kako se izboriti te naći u borbi, kako biti snalažljiv, kako uspjeti, opraštati. Svaku priču, pa tako i ovu, možemo vidjeti i u stvarnom životu. Što napraviti kada se ostane bez svega, bez krova nad glavom? Ne pognuti glavu, nego se boriti i uvijek krenuti dalje. Netko će potražiti pomoć drugih, netko će pokušati sam riješiti problem, a netko bi za svoju dobrobit uništio druge.

KOŠUTA: Jeste li vi imali prilike sudjelovati u nekoj predstavi u svom djetinjstvu?

UČ.ŽELJKA: Iako sam veliki zaljubljenik u glumu i dramsko stvaralaštvo, nažalost nikada nisam imala prilike sudjelovati u nekoj predstavi u svome djetinjstvu. No, zato uživam na satima Dramske skupine koju vodim s učenicima nižih razreda. Zajedno s njima uživljam se u različite uloge. Oduvijek sam voljela dramatizaciju koju vrlo često i rado primjenjujem i u radu s djecom. Mislim da su učitelj i glumac zapravo vrlo srodne duše. Kako privući pažnju svoje publike ili pak učenika? Kako ih motivirati da vas pažljivo slušaju i prate, a istovremeno postići da vrijeme koje ćete provesti zajedno bude i poučno i zabavno? Spoznati to, cilj je svakog glumca, kao i svakog učitelja.

Reportaža o Lidranu u Cerniku

Sudionici Lidrana 2014. u Cerniku

Zbog svog talenta i truda naše vrijedne učenice Dejana Pacina, Vanessa Borevac, Irena Bjelajac i Alma Bešlagić su dana 8.1.2014. pozvane na Županijsku smotru Lidrana u Cerniku. Zajedno su se s učiteljicom hrvatskog jezika Majom Jasić uputile autom prema Cerniku. Tijekom puta su slušale zumba pjesme te si tako ispunile vrijeme. Nakon dolaska u Cernik, shvatile su da su upravo one prve gošće. Uzbudene i nestrpljive, ušle su u prekrasnu školu „Matija Gubec“ gdje su ih srdačno dočekali. Pijući čaj, dočekale su druge sudionike. Nakon doručka svi su se uputili u veliku dvoranu za tjelesni gdje je bio glavni program i gdje su slušane razne pjesme i sastavci. Nakon dobivanja zahvalnica nakon održanog okruglog stola za literarni izričaj, Alma je dala izjavu za Požešku tv o svom sudjelovanju na Lidranu i odakle dolazi. Nakon završetka komentiranja svih literarnih radova od strane stručnog žirija, otišle su za novinarski okrugli stol gdje su se predstavljali školski listovi i gdje je Dejana kao urednica 3. broja predstavila naš list Košutu. Učenice Vanessa Borevac i Irena Bjelajac su sudjelovale na dramskom izričaju gdje su glumile učenicu i učiteljicu, a poslije je svakome od malih glumaca svoje komentare dao član okruglog stola, poznati redatelj Mario Kovač. Sjajna u svome nastupu je i bila naša sedmašica Klara Tušek koja je glumila u komičnom monologu reporterku dnevnih vijesti. Njih tri su odlično za glumački nastup pripremile učiteljica hrvatskog jezika Nikolina Pastuović i pedagoginja Ljiljana Đurđević. Sve one su krenule kući prepune pozitivnih dojmova i sretne što je iza njih još jedan u nizu uspjeha.

Alma Bešlagić, 8.a

Solidarnost na djelu

Crveni križ kao i svake školske godine, tako i na početku ove, je organizirao prikupljanje novca za one kojima je to najviše potrebno. U projekt su bili uključeni učenici viših razreda naše škole. Zadatak učenika je bio pokazati malo dobre volje te pomoći ljudima koji imaju manje financijske mogućnosti. Po jedan učenik ili više njih su imali svoje područje koje su obilazili te na kojemu su prikupljali novac i stvari koje su se donosile u školu te koje je onda naša pedagoginja Ljiljana Đurđević nosila u ustanovu Crvenog križa. Učenici su kao i uvijek pokazali veliko zanimanje za taj projekt te su se odazvali u velikom broju. Svi učenici koji su sudjelovali smatraju kao je bitno pomoći ljudima te da se svako dobro djelo koje nam se nudi treba primiti. Oni nimalo ne žale što su svoje slobodno vrijeme žrtvovali za ljude koje ni ne poznaju. Učenici su uvjereni kako će ti novci i stvari biti dodijeljeni onima kojima je to stvarno potrebno te koji će biti sretni i s malo toga što dobiju. Na kraju projekta je i svaki učenik dobio mali znak pažnje Crvenog križa kao zahvalu za sudjelovanje i veliku pruženu pomoći. Time su naši učenici dokazali da treba imati samo malo dobre volje i upornosti te da se svaki trud i mir isplati. S tim malim dobrim djelom koje su učinili, sigurno su obradovali puno ljudi.

Vanessa Borevac, 8.a

UČENIČKA ZADRUGA PER ASPERA AD ASTRA

Naša mala škola ima raznih izvannastavnih aktivnosti u koje se učenici mogu uključiti. Svaka od njih je veoma korisna i razvija učeničke talente, uvažava se na njima ideje, prije svega, omogućavaju im da pokažu što znaju te potiču kreativnost. Naravno da je uvijek poželjno da se što više učenika uključi i svojim radom učini nešto lijepo i korisno. Kao jedna od aktivnosti, ističe se Učenička zadruga Per aspera ad astra koja zaista marljivo radi i napreduje. U sklopu Učeničke zadruge djeluje nekoliko sekcija kao na primjer, ekološko-estetska i Mladi košaraši.

Učiteljica Mirta Kolar, voditeljica Učeničke zadruge, odgovorila je na nekoliko pitanja:

KOŠUTA: Na koji način potičete učenike na rad u zadruzi?

UČ. MIRTA: Učenici su se većinom sami javljali početkom školske godine kad je rečeno da se mogu uključiti. Neki su se zainteresirali za naš rad kad su vidjeli što radimo pa im se činilo zanimljivo.

KOŠUTA: Čime ste se do sada sve bavili? Što ste izrađivali?

UČ. MIRTA: Većinom smo izrađivali ukrase za Božić, čestitke, anđele od gipsa, oslikavali tanjure i boce prigodnim motivima, a prodavali smo ih na božićnoj priredbi.

KOŠUTA: Imate li već u planu buduće aktivnosti u zadruzi?

UČ. MIRTA: Trenutno izrađujemo lončanice za cvijeće od novinskog papira i cementa. Kad se osuše, još ćemo ih obojiti. Boce smo ovaj put ukrašavali na drugačiji način, ali to ćete imati priliku vidjeti za Dan škole.

KOŠUTA: Što vidite kao prednost u radu zadruge?

UČ. MIRTA: Radom u zadruzi učenici razvijaju svoju kreativnost, a ono što izrađujemo mogu često i sami ili uz manju pomoć roditelja izraditi i kod kuće te tako kvalitetno iskoristiti svoje slobodno vrijeme. Osim toga, kod učenika se stvara osjećaj zadovoljstva jer su isključivo svojim radom i angažmanom pridonijeli radu zadruge, a svojim idejama potaknuli i druge da sudjeluju i osjećaju se korisno.

KOŠUTA: Kakav je osjećaj vidjeti na kraju rezultate rada?

UČ. MIRTA: Učenici su zadovoljni, pogotovo kad njihov rad i ideje pohvale roditelji, učitelji i drugi učenici. U izradi često koristimo i prirodne materijale pa im tako nalazimo nove načine upotrebe.

KOŠUTA: Kada bi zadruga imala više sredstava za rad, u što biste ih uložili?

UČ. MIRTA: Sredstva za rad na početku školske godine osigurala nam je općina i ovim putem im zahvaljujem na toj pomoći i dobroj suradnji. Zaradom na Božićnoj priredbi također smo vrlo zadovoljni. Dio tog novca uložen je u nabavu materijala i izradu ukrasa koje trenutno izrađujemo.

KOŠUTA: To bi bilo sve. Hvala Vam što ste odvojili vremena i odgovorili na ova pitanja.

UČ. MIRTA: Nema na čemu, i drugi put.

Učiteljica Maja i učenica Irena na Novigradskome proljeću

Učenica Irena Bjelajac sanjari uz novigradsko more

Novigradsko proljeće je škola stvaralaštva za darovite učenike i učitelje Republike Hrvatske. Održava se svake godine u proljeće zbog čega je i dobila takav naziv. Do prije dvije godine nisam uopće ni čula za to, ali onda su me prijavili. Prvi put nažalost nisam bila primljena jer sam bila četvrta od prve tri učenice koje su bile pozvane. Moja prijateljica je išla pa mi je bilo drago zbog nje. Kada se vratila nakon tjedan dana, pričala je kako joj je bilo predivno. Tada mi je bilo drago zbog nje i nisam bila pretjerano tužna ni razočarana što nisam prošla jer dotad nisam znala puno o tome i nisam uistinu znala što sam propustila. Srećom, ove godine sam bila pozvana u Dramsku radionicu. Bila je pozvana i učiteljica hrvatskog jezika Maja Jasić i to u Literarnu radionicu. Bile smo presretne kada smo čule tu radosnu vijest. Krenule smo 5.4.2014. u kasnim večernjim satima, a put je bio dug. Kada smo napokon došle, već je svitala zora. Na stanici smo upoznale i druge sudionike pa smo se zajedno uputili do hotela Laguna. Smještaj, osoblje i hrana su bili fantastični! Prvi dan smo imali slobodan, a narednih sedam dana smo imali aktivan i kreativan te cjelodnevni rad u našim radionicama, ali i vrijeme za ručak te popodnevni odmor. Moju radionicu je vodio glumac Vili Matula, premda je ondje bilo još

poznatih glumaca i redatelja poput Marija Kovača. Prvih dana je moja radionica „Scenska 2" bila pomalo dosadna, ali poslije smo se odlično zabavljali glumeći razne neobične uloge. Iako se nismo baš uspijevale vidati zbog stalnog kreativnog rada na različitim mjestima u prekrasnom istarskom Novigradu (inspiracija se tražila, u parku, u staroj jezgri grada, na obali mora, na hodnicima škole i pred školom), učiteljici Maji se na njenoj radionici također svidjelo jer je mogla i kao učiteljica mnogo svojih ideja predlagati i poticati djecu na maštanje te jasno izražavanje, a i saznala je i puno toga novog. Bile smo ondje samo tjedan dana, ali brzo sam se prijateljila sa svima. Upoznala sam predivne ljude i super se zabavila. Dok smo se slikali, šetajući plažom, koja je doslovno bila udaljena stotinjak metara, napravili smo stvarno predivne slike i bila sam zaista zadivljena Novigradom, jednim od najljepših gradova koje sam ikad posjetila. Slike koje sam snimila su kao sa razglednice. Uvijek ću se rado sjećati tih nezaboravnih tjedan dana svaki put kad budem gledala te slike, a i one koje su postavljene na web stranicu Novigradskoga proljeća. U toj razigranoj školi smo svi snimili zajednički spot na pjesmu Happy kojim smo trebali predstaviti svatko svoju radionicu. Dobivali smo i materijale za rad od ostalih radionica, npr. od literaraca smo dobili kratke humoristične priče koje su oni napisali, a mi smo ih morali izražajno, poput pravih glumaca pročitati na Glazbeno-poetskoj večeri u crkvi Svetog Pelagija. Slikali smo se i tih dana u centru grada za milenijsku fotografiju. Svi smo stali u broj 25 jer je to bilo 25. po redu održano Novigradsko proljeće.

Zadnji dan smo vrhunac svog talenta i marljivosti pokazali na završnoj priredbi u kojoj sam se u potpunosti uživjela u svoju glumačku ulogu. „Odlično sam se zabavila i "proludovala" te upoznala predivne nadarene za umjetnost prijatelje iz mnogih mjesta Hrvatske i s većinom ću ostati u kontaktu", prepričavala sam svoja iskustva učiteljici Maji vraćajući se u naš mali, ali lijepi Čaglin.

Irena Bjelajac, 8.b

Uspjeh naših učenica na plesnome natjecanju u Sarajevu

Naše učenice plesačice na jednoj od

plesnih proba

13.4.2014. godine u 8 sati se u Sarajevu održalo natjecanje u suvremenom plesu. Plesači su došli iz Slovenije, Makedonije, Srbije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine. Bilo je više od stotinu plesača. Iz Hrvatske je došlo pet plesnih studija uključujući i plesni studio Excite Kutjevo-Čaglin. Taj plesni studio osvojio je mnogobrojna prva, druga i treća mjesta. Devet učenica iz naše škole koje su plesačice toga studija su osvojile ukupno dvadesetak medalja prvih i drugih mjesta. Čestitamo našim učenicama. Upitali smo neke od njih, šestašicu Evelin Lukas i četvrtašicu Ivu Vidmar, o njihovome plesu, a zatim i njihovi voditeljicu Ines Jandroković.

KOŠUTA: Zašto voliš ples?

EVELIN: Zato što je zanimljiv.

KOŠUTA: Koliko si medalja osvojila na natjecanju u Sarajevu i za što?

EVELIN: Zlato za grupnu koreografiju Cold, srebro za grupnu koreografiju Why i zlato za trio koreografiju.

KOŠUTA: Kako si se osjećala prije nastupa?

EVELIN: Bila sam nervozna i imala sam tremu.

KOŠUTA: Jesi li plesala solo?

EVELIN: Nisam, samo dvije grupe i trio.

KOŠUTA: S kime si plesala trio?

EVELIN: S Vanessom Lukas i Tihanom Majetić.

KOŠUTA: Jesi li zadovoljna uspjehom.

EVELIN: Pa da.

KOŠUTA: Zašto si se upisala na ples?

IVA: Zato što volim plesati i zato što sam htjela naučiti razne pokrete.

KOŠUTA: Koju vrstu plesa plešeš?

IVA: Plešem suvremeni ples.

KOŠUTA: Koliko dugo plešeš?

IVA: Jednu godinu.

KOŠUTA: Koliko si medalja osvojila na natjecanju u Sarajevu?

IVA: Osvojila sam dvije medalje.

KOŠUTA: Jesi li zadovoljna uspjehom?

IVA: Jesam.

KOŠUTA: Jesi li imala tremu prije nastupa?

IVA: Imala sam malu tremu.

Intervju s Ines Jandroković

(trenericom-voditeljicom plesnog studija Excite)

KOŠUTA: Zašto se bavite plesom?

INES: Plesom se bavim zato što ga volim.

KOŠUTA: Voditeljica ste plesnog studija Excite. Koliko Vaš plesni studio ima članova?

INES: Otprilike sedamdeset.

KOŠUTA: U 4. mjesecu ste bili sa svojim plesačima na natjecanju u Sarajevu. Jeste li zadovoljni njihovim nastupima ?

INES: Moglo je biti i bolje, mnogi su plesači imali tremu, ali sve u svemu, rezultati su jako

dobri.

KOŠUTA: Jeste li se i vi natjecali i koje ste mjesto osvojili?

INES: Da, dva prva mjesta.

KOŠUTA: Na koji način osmišljavate koreografije koje učenice plešu?

INES: Koreografije radim po vlastitom osjećaju, po raspoloženju i mogućnostima plesača, ali sve uvijek počinje od glazbe.

KOŠUTA: Koje plesove koristite u svojim koreografijama?

INES: Sve koreografije koje plešu moji plesači, pa tako i ja, su suvremeni ples u kombinaciji sa modernim i jazzom.

KOŠUTA: Tko su sve polaznice Vašeg plesnog studija?

INES: One od 3,5 godine pa sve do 18 godina, uključujući i žene koje su se uključile na zumba dance fitness.

KOŠUTA: Kakve su Vaše plesačice?

INES: Plesačice su jako vrijedne.

KOŠUTA: Kakve dobrobiti donosi ples?

INES: Ples je sportska grana umjetnosti. Kroz ples mladi, pa tako i stariji, održavaju kondiciju, razvijaju motoričke sposobnosti. Mladi plesači prvenstveno razvijaju komunikativnost.

KOŠUTA: Koliko puta tjedno se održava ples u Čaglinu i koliko već dugo?

INES: Već dvije godine, dva puta tjedno.

KOŠUTA: Gdje su sve već nastupile učenice naše škole?

INES: Nastupile su u Čaglinu, Sarajevu, Zagrebu, nekoliko puta u Požegi i Kutjevu.

Vanessa Lukas, 6.r

VALENTINOVO 2014.

Valentinovo, dan zaljubljenih, dan pun radosti, veselja i nemira. No, ne vodi nas ljubav životnom stazom samo toga dana, već svaki dan. Da nema ljubavi, ne bi bilo svijeta niti života...ljubav je razlog za život.

Mi to znamo, stoga smo se na taj dan opustili i slavili ljubav pjevajući, recitirajući, čitajući, glumeći. Povodom Valentinova, učenici pišu pisma koja ulaze u izbor za najljepše pismo. Članice stručnog povjerenstva za odabir najljepšega pisma učiteljice hrvatskog jezika Maja Jasić i Nikolina Pastuović te predsjednica Vijeća učenika Dejana Pacina, kao najljepše su odabrale pismo Marije Butina, učenice 6. razreda. Marija je svoje pismo pročitala pred učenicima, učiteljima, roditeljima i svom ostalom publikom. Nakon proglašenja najljepšega pisma, uslijedile su karaoke. S obzirom da su se tada prvi puta održale karaoke u našoj školi, odaziv je bio odličan, izvele su se 22 poznate domaće pjesme koje su izvodili učenici i učitelji. Naravno da je i tu bilo nagrađenih. Prema glasovima publike, najviše im se svidjela pjesma Marka Perkovića Thompsona, u izvedbi Blaža Barišića i Karla Brkanovića. Na taj način program je bio upotpunjen nečim novim što je pomoglo održati ugodnu atmosferu puna tri školska sata. To je bio još jedan u nizu dokaza da naša mala škola ima puno talentiranih i vrijednih učenika koji su uvijek spremni to i pokazati.

DEJANA PACINA, 8.a

Večer matematike

Večer matematike se održala u našoj školi 4.2.2013. godine. Voditelj projekta bio je učitelj matematike i fizike Marko Zelenić, a kao pomoć i asistenti, sudjelovali su i učitelj matematike Stjepan Efinger i vrijedne učiteljice razredne nastave. Svaki je učenik doveo jednog svog roditelja pa su se u nekim igrama natjecali roditelji protiv roditelja, a u nekim učenici protiv učenika. Igre su bile zanimljive. Igralo se Memory s razlomcima, Čovječe ne ljuti se s razlomcima, slaganje geometrijskih likova od izrezanih komadića papira i još mnogo toga. Bilo je vrlo poučno i zabavno, a svi učenici su na kraju večeri dobili pohvalnice zbog sudjelovanja. Uspjeh u matematici se nastavio slaviti uz grickalice i sokove. Slijedi intervju s učenicama šestašicama koje su s radošću sudjelovale u igri na toj uzbudljivoj večeri: Irena Poje, Hana Šimić, Evelin Lukas i Sandra Hrčka.

KOŠUTA: Zašto si išla na Večer matematike?

IRENA: Pa učitelj Marko je rekao da će biti organizirana Večer matematike i da mora ići što više učenika kao bi bilo zanimljivije. Tako sam se odlučila ići jer je zvučalo zabavno!

KOŠUTA: Kako ti je bilo?

IRENA: Bilo je odlično! Neki zadaci su bili teški, a neki laki. Bili smo iznenađeni kada smo vidjeli da zapravo znamo matematiku bolje od naših roditelja. U svakom slučaju, bili je zanimljivo i zabavno. Kada bi opet bila Večer matematike, i tada bih sudjelovala.

KOŠUTA: Tko je pobijedio?

IRENA: Zaslužno je pobijedio šestaš Karlo Mroček, zajedno sa svojom mamom.

KOŠUTA: Je li bilo kakvih nagrada?

IRENA: Nagrade su bile pohvalnice za sudjelovanje na Večeri matematike.

KOŠUTA: Zašto si baš ti išla na Večer matematike?

HANA: Pa ne znam... Na početku kada je učitelj pričao o tome, zvučalo je glupo i dosadno. Sandra me je nagovarala da idem i onda sam odlučila da ću ići.

KOŠUTA: Što ti se najviše svidjelo na Večeri matematike?

HANA: Svidjelo mi se što smo se odlično svi zabavljali.

KOŠUTA: Koga si povela na tu Večer?

HANA: Na Večer matematike sam povela Sandru.

KOŠUTA: Koliko ste igara igrali?

HANA: Mislim da je bilo šest igri.

KOŠUTA: Zašto voliš matematiku?

EVELIN: Zato što je zanimljiva, ali i teška.

KOŠUTA: S kim si se igrala?

EVELIN: Igrala sam se s mamom.

KOŠUTA: Kako ti je bilo?

EVELIN: Bilo je super.

KOŠUTA: Koje si mjesto osvojila?

EVELIN: Osvojila sam treće mjesto.

KOŠUTA: Zašto si se zainteresirala za tu Večer?

SANDRA: Pa, ne znam... Činilo mi se zabavno!

KOŠUTA: Koja ti je igra bila najbolja?

SANDRA: Najbolja mi je bila druga igra, igrali smo Memory.

KOŠUTA: S kime si ti išla?

SANDRA: Išla sam s Hanom.

KOŠUTA: Protiv koga si sve igrala?

SANDRA: Protiv Vanesse, Evelin i Josipa.

Vanessa Lukas, 6.r.

Vukovar

Kao i svake godine pa tako i ove, naša učiteljica Kata Marković organizirala je izlet u Vukovar s učenicima osmih razreda.

Učenici su uz svog osobnog vodiča, išli posjetiti razne lokacije u Vukovaru koje su postale simbol Domovinskog rata, kao npr. vodotoranj, Trpinjska cesta te bolnica. Imali smo priliku vidjeti i čuti što se točno tada dogodilo, tih 90-ih godina kada su mnogi nedužni životi stradali, ubijeni su ljudi te bili prisiljeni napustiti svoje domove. No čuli smo i priče onih koji su se borili za taj grad, koji su svaki dan svoj život stavljali na kocku kako bi obranili nas i našu domovinu. Mi smo se rodili dosta godina poslije rata te nismo morali trpjeti ono što su drugi trpjeli za nas, ali smo svejedno zahvalni svim osobama koje su dale svoj život kako bi nama osigurali mirnu budućnost. Baš iz tog razloga smo bili ponosni i sretni što idemo u Vukovar te što možemo barem djelomice doživjeti što su sve to drugi ljudi žrtvovali za nas.

Prvo smo ušli u bolnicu, ondje smo čuli razne informacije, pomalo zaprepašujuće. Liječnici i medicinske sestre su radili u svakakvim uvjetima. Danima, na primjer, nisu spavali jer su im cijelo vrijeme dolazile nove žrtve i ranjenici koji su na kraju spavali u hodnicima te s par osoba u krevetu jer u bolnici više nije bilo mjesta. Puno puta u tim tjednima borbe je bolnica bila bombardirana te česta meta neprijatelja. Liječnici nisu gledali na nacionalnost i pripadnost, već su pomagali svakoj osobi kojoj je pomoć bila potrebna. Mnogi su životi tako spašeni, ali je i puno ljudi izgubilo svoj život jer nisu stigli na vrijeme u nju te zato danas u bolnici na hodniku na svakoj pločici pišu imena za sve one umrle, stradale ili nestale iz bolnice. Nakon toga mjesta se išlo do stare vojarne gdje smo mogli čuti točno sve podatke iz rata. Mogli smo vidjeti kojim su oružjem vojnici tada raspolagali, njihove zadatke i obaveze, opasnosti kojima su se svaki dan izlagali, ali mogli smo vidjeti i logor te čuti priču o strahotama i mučenju koje su žrtve morale ondje podnijeti.

U tijeku dana išli smo u obilazak crkvi te Spomen-doma Ovčara gdje smo mogli vidjeti sliku svake osobe koja je ondje bila pogubljena, no stotine njih ni ne mogu nikada biti prikazani slikama i imenima jer se još uvijek smatraju nestalima.

Na samom kraju izleta posjetili smo još i crkvu u Aljmašu koja je danas svetište. Kroz cijeli taj dan proveden u Vukovaru saznali smo puno toga te vidjeli koliko se puno strahota tamo dogodilo kao i zaprepašujuće slike i podatke. Danas je to slobodan grad, ljudi su veseli i nasmijani te ponosni na svoje heroje i borce koji su im vratili dom te zbog kojih danas mogu slobodno i bez imalo straha šetati tim gradom. I nakon tog dana mi isto samo možemo potvrditi: **VUKOVAR JE GRAD HEROJA!**

Bebin put

Bila je mračna i kišovita proljetna noć. Jedna je mala beba spavala u kolicima pod prozorom. Odjednom se začula neka čarolija, beba je počela letjeti u kolicima kao u čarobnoj kočiji. Mjesec, oblaci i zvjezdice dobili su oči, usta, nos i uši tako da su sve mogli vidjeti i čuti kao u bajci. Beba je odjednom samo progovorila. Počeli su pričati, beba je letjela, ni sama nije znala kuda ide, oblak, mjesec i zvjezdice pratili su je i osvjetljavali joj put. Beba je odjednom došla u čarobni svijet plišanih medvjedića. Tamo je bio i bebin veliki plišani medo. Tamo su bile lizalice umjesto stabala. Beba je pitala medu kako je došao u taj svijet. Medo je odgovorio da on tu živi i da je tu njegov dom. Odveo ju je zatim u svoju kuću. Ondje je bila jedna soba baš ista kao bebina. Beba je legla u svoja kolica u sobi i zaspala. Probudila se u normalnom svijetu ujutro. Prije nego što je potpuno otvorila oči, došla je vila i šapnula na uho: „To nije bio san.“

Iva Vidmar, 4.r.

Božićno jutro

Što mi je najvažnije na božićno jutro? Najvažnija je obitelj na okupu i da su svi zdravi i veseli. Kao i svako dijete, i mene vesele darovi ispod bora. Veselim se i veselju moga brata, trci po kući i otvaranju darova. Božićno jutro puno je veselja, ljubavi, pažnje i toplih riječi. Molim te, Isuse, da ovakav mir i blagostanje bude u svakoj obitelji cijele godine.

Dora Kavicki, 3.r.

Čarolija božićne noći

Snježne pahulje prekrivaju ulicu. Hladno je. Prosjak Ivo sjedi u malenoj trošnoj kućici i gleda kroz prozor. Oči su mu pune suza, smiješi se i na licu mu titra taman brk. Srce mu se steže, zastaje dah, obuzima ga sjeta i čežnja. Na ulici je ugledao poznate gradske bogatune. Neko vrijeme ih je promatrao, možda čak i žalio jer je znao kako su pokvareni i bahati. Opazio je da ga slavni gospodin Šarić gleda i uputio mu je ničim izazvan smiješak, no Šarić ga je mrko pogledao i okrenuo leđa. Ivi nije bilo žao, znao je da ga taj osmijeh ništa ne košta, osim toga navikao je na mrzovoljne, prezirne poglede.

Nakon hladne noći koju je proveo u staroj kući na dnu ulice, Ivo se uputio van. Krenuo je na ulicu kako bi dobio koju kunu za hranu. Pomislio je da će mu se smilovati, ipak je sutra Božić. Dok je Ivo tako sjedio na hladnom zidiću, gospodin Šarić je uživao u svojoj kućerini. Nije mu stalo do obitelji, zanemaruje ih unatoč svemu. Ljudi za njega kažu da je bogat izvana, ali siromašan iznutra. Brine se samo o poslu, novcu i nanošenju nepravde. Upravo toga trena dok se Ivo smrzavao na ulici, Šariću je pala na pamet još jedna strašna ideja. Došao je do kuće prosjaka Ive i otjerao ga iz nje govoreći da na nju više nema pravo. Nitko u njoj već dugi niz godina ne živi, a jadnome Ivi je značila puno, imao je kakav-takav krov nad glavom. Znao je on da se s rogatim ne vrijedi bosti i otišao. Nije imao što ponijeti sa sobom osim starih izlizanih cipela, poderanog kaputa, prekratkih hlača i zakrpane košulje. Tako je Ivo prespavao na hladnoj klupi uz svjetlost ulične lampe.

Svanulo je božićno jutro. Snijeg je prekrrio cijeli grad. Prekrrio je i klupu na kojoj je prosjak Ivo spavao, a njega nije bilo. Da, njega nije bilo. Ivo se probudio u toplome domu, a gospodin Šarić na ulici bez ičega, u staroj odjeći. Nikome od njih nije jasno što se dogodilo prošle noći, ali neki ljudi govore da se sinoć nad gradom spustila velika sjajna zvijezda. Svojom svjetlošću je obasjala cijeli grad i donijela sreću i blagostanje. Tako i Ivi, vratila mu je ono što je davno izgubio. Upravo ta čarolija božićne noći vratila je Ivi topao dom koji mu je na prevaru Šarić oduzeo i obogatio se. Sada Ivu možemo zvati gospodin Ivo, baš kao nekada, a gospodina Šarića prosjak Šarić jer se sada on smrzavao na ulici i tražio milostinju, nije znao živjeti bez novca i visokog položaja.

Bez obzira na sve, Ivo se nije promijenio. Sada ima stol pun hrane, topao krevet, vlastitu kuću i novu odjeću. Sve je novo, samo je Ivino srce još uvijek ono staro. Nije mogao više gledati Šarića kako se smrzava te ga je pozvao na ručak u svoj dom, a znao je da Šarić to za njega nikada ne bi učinio. Ivo nije mogao protiv svoje savjesti. Osjećao je

potrebu da mu pomogne, upravo zato jer je znao što znači smrzavati se vani bez igdje ičega. Razmišljao je kako bi bilo dobro da je i njega netko nekoć pozvao na ručak i šalicu toplog čaja, no sjetio se da je danas malo takvih plemenitih ljudi. Većina njih je svela život na novac, ljude na fizički izgled i onda se pitaju zašto su nesretni. Šarić je na vlastitoj koži iskusio teret života i sudbine, suočio se s teškom kaznom za svoja djela. Na ručku ga je Ivo savjetovao i pružio mu sreću kakvu nitko nikada nije. Usred bijele idile Ivine tamne oči gledale su u daljinu, mrki brk ovoga puta je radosno poigravao, a duša mu je bila spokojna, mirna.

DEJANA PACINA, 8.a

Sastavak tiskan u zborniku Osnovne škole Ljudevita Modeca Križevci 2014.

Čudan san

Petak je 2585. godina. Bio sam s par prijatelja u šumi. Željeli smo iskusiti kakav je život u šumi, ali dogodilo se nešto sasvim drugo. Kasno navečer čuo sam čudne, visoke zvukove. Pokušao sam probuditi prijatelje, ali nisam uspio. Odlučio sam da ću sam pogledati što je to. Odjednom se stvorila velika i duboka rupa ispred mene. Upao sam u tu rupu i odjednom zaspao.

Ujutro kada me probudila sunčeva svjetlost, osjećao sam se kao da tijelo nije moje. Ubrzo su me okružila mala, dlakava, debela stvorenja.

Povikao sam: „Što želite od mene?“

Izašlo je malo stvorenje koje se razlikovalo od drugih i reklo: „Mi ubiti nećemo tebe, ti naš kralj si izgubljeni.“

„Kako ja mogu biti vaš kralj kad sam čovjek?“

„Ne, nisi, pogledaj!“

„Aaaaa! Kakvo sam ja to stvorenje?“

„Ti stvorenje zvano hobit, ti naš kralj.“

Tad sam se osjećao još čudnije. Mala su me stvorenja podigla i krenula dublje u tu mračnu rupu.

Ta rupa nije bila niti blizu onome što sam očekivao. Bila je puna prostorija, prozora i raznih ukrasa. Bila je čista i jako osvijetljena. Hobiti su zapravo zanimljiva mala, čudnovata stvorenja. Također su znatiželjni, razigrani, pametni, šaljivi. Imaju posebne dlake na nogama koje ih štite i služe kao naše patike. Govore kao Joda iz filma Zvezdani ratovi. Molili su me da ostanem kod njih. Kako sam nestao prije 25 godina, od tada me svi na Zemlji traže.

Ipak sam ostao kod malih hobita, ali mi je bilo žao mojih zemaljskih prijatelja.

„Hej, probudi se!“

„Što? ...“

Probudio sam se kod svojih prijatelja i rekao: „Pa to je bio samo san!“

Borna Perešin, 6.r.

Da sam astronaut

Da sam ja astronaut Zemlja ne bi bila jedini planet na kojemu ima života, sve galaksije bi bile prepune živih bića. Javljao bih se na opasne i riskantne misije. Imao bih priliku vidjeti razne planete: velike i male, crvene i plave, tople i hladne. Eh, da mi je biti astronaut i istraživati sunčev sustav i galaksije pune raznolikog i šarenog biljnog i životinjskog svijeta. Ovako bih opisao jedno svoje putovanje u svemir:

Nakon dugih godina čekanja NASA je objavila imena kandidata za misiju Život na Marsu. To su bila dvojica mojih prijatelja pilota, tri istraživača i ja. Bila je to prilika života istraživati o Marsu i tamo živjeti. Krenuli smo na poseban dan kad su Zemlja i Mars bili najbliži.

Putovanje je bilo teško, trajalo je tri zemaljske godine. Naš je cilj bio da sletimo na granicu između svijetle i tamne strane. To smo odlučili zbog topline tople strane i mogućnosti pronalaska vode na tamnoj.

Nakon dugog putovanja konačno smo stigli. Imali smo dosta opreme pa smo sve prvo rastavili. Imali smo i velike i čudne šatore koji su na nama nepoznat način proizvodili kisik. Kada smo to riješili, uključili smo tragača vode. Bio je to stroj koji je bušio rupe i tražio vodu. Nije dugo prošlo i pronašao je vodu. Postavili smo posebne cijevi koje su dovodile vodu do naših velikih pročišćivača. Upotrijebili smo zemlju s Marsa za naše staklenike. Posadili smo razno voće i povrće, sve je bilo jestivo i zdravo. Imali smo i neke životinje koje smo ponijeli sa Zemlje.

Na Marsu je nastao život. Svake godine dolazilo je sve više ljudi na Mars. Misija je bila uspješno obavljena. Svi smo se s time složili. Na Marsu su živjeli ljudi, proizvodili su hranu i uzgajali životinje. Kada smo se vratili na Zemlju bili smo presretni što postoji život i na nekom drugom planetu osim našega. Nadamo se da će biti više planeta poput Zemlje i Marsa.

Borna Perešin, 6.r.

Da sam ja dizajnerica

Svatko od nas barem je jednom poželio biti netko i nešto. Svatko od nas ima barem jedan san koji bi volio da se ispuni pa tako i ja. Moj san je da jednog dana postanem slavna dizajnerica. Ponekad gledam na televiziji revije. Uvijek mi ide na živce to da današnji dizajneri osmišljavaju kreacije koje se ne mogu nositi u svim prilikama. I obično te kreacije budu samo za mršavice. Kada bih ja bila dizajnerica, bila bih drugačija od svih. Uvijek bih slušala želje ljudi i njihova očekivanja. Na taj način bih stvorila kreacije koje bi se svidjele meni, ali i drugima. Modeli ne bi trebali biti toliko mršavi, nego normalne građe. Često prije spavanja odlutam u mislima i zamišljam kako na revije izlazim s modelima i klanjam se publici. To bi zaista bilo sjajno. Voljela bih postati dizajnerica, a tko zna, možda i hoću.

Sara Perešin, 6.r.

Da sam ja slavna osoba

„Napokon petak! Dan za odmor“, pomislila sam kada je zvonilo zvono za kraj sedmog sata. Sara i ja krenule smo kući. Do nje obično pričamo o provedenom danu.

„Jesi li smislila što ćeš napisati u onom sastavka Da sam netko?“ upitala me.

„Ne znam,“ rekla sam, „nisam razmišljala o tome...“

Još smo nešto pričale, ali meni se samo ta tema vrtjela po glavi.

Došla sam kući, već samo bila umorna od napornog tjedna pa sam otišla spavati. Naglo sam se probudila i vidjela da se nalazim u areni. Imala sam gitaru u ruci, stajala na pozornici pokraj mikrofona. Do mene je bila cura koja je također držala gitaru. Došao je neki čovjek i najavio pjesmu Little things. Sve mi je bilo jasno kada su se iz moje gitare začuli zvuci pjesme, a Sara i još neki su pjevali. Sve je bilo prelijepo. Nekoliko ljudi u publici pustilo je suze jer im se očito pjesma sviđjela. Nešto kasnije dok smo hodale do kuće, Sari je zazvonio mobitel: „Tko je?“ pitala sam ju.

„Ne znam, nepoznati broj“, rekla je i javila se. „Molim?!“, upitala je uzbuđeno. „... Jeste li sigurni?!“ upitala je kroz plač.

„Što je bilo?“ tiho sam ju upitala.

Poklopila je, zagrlila me i plakala.

„Saro, govori!“ rekla sam nestrpljivo.

„Zvali su iz Londona, rekli su da su nas One direction pozvali da idemo s njima na turneju i da im se sviđa kako sviramo i pjevamo.“

„Ne, šališ se, zar ne?“

„Ne, istina je!“ rekla je.

Počele smo vrištati i plakati od uzbuđenja. Idemo već idući tjedan, valjda ćemo se stići spremirati. Došle smo u London, dečki su nas dočekali na aerodromu. Odveli su nas u stan i rekli nam raspored. Oko nas su cijelo vrijeme bili fanovi koji su počeli tražiti i naše potpise. Uz osmijeh smo se potpisivale svima na majice, časopise, ruke. Bilo je prelijepo. S dečkima smo otišle u bolnicu. Tamo su bila bolesna djeca kojoj smo došli praviti društvo, svirati s dečkima i na kraju smo toj bolnici darovali prikupljeni novac. Sve je bilo kao u snu.

„Sutra je koncert“, rekao je Harry, „budite spremne.“

„Naravno“, rekla sam.

Došao je i taj trenutak, stali smo na veliku pozornicu zajedno s One Direction, u publici je bilo na tisuće gledatelja.

„Sviramo happily, je li?“ upitala je Sara.

Kimnula sam glavom, a zatim začuh:

„Mlada damo, vrijeme ručka je odavno prošlo, a uskoro će večera. Kada misliš ustati?“ začula sam mamin glas. Otvorila sam oči, povukla jastuk preko glave i počela vikati:

„Neee, zar me uvijek moraš probuditi u najboljem trenutku??!“

Irena Poje, 6.r.

Da sam ja veterinarka

U jednom razgovoru s roditeljima, pitali su me što želim biti kad odrastem. Nisam im znala odgovoriti jer iz dana u dan mišljenje mi se mijenjalo. Jedan dan sam htjela biti učiteljica, drugi dan frizerka pa onda doktorica, pjevačica i tako su mi se iz dana u dan izmjenjivala mišljenja o budućem zanimanju, ali sam svakome našla neku manu pa sam odustala od njih.

Jedno jutro sam se probudila, a kako imam naviku da odem do svog psa Sonyja da se malo poigram s njim i da mu dam jesti, primijetila sam da nešto nije u redu s njim, nije me sretan dočekao i mahao repom, nego je bio u svojoj kućici i samo je podigao glavu i žalosno me pogledao kao da želi reći: „Pomozi mi, bolestan sam!”

Bio je tako jadan da nije mogao jesti, bilo mi ga je tako žao i nisam mu mogla pomoći. Željela sam ostati uz njega, ali bilo je vrijeme da krenem u školu. Vrijeme u školi je tako sporo prolazilo, ali kad je napokon odzvonilo za kraj zadnjeg sata, požurila sam kući svome ljubimcu. On je i dalje bio tužan, ležao je u svojoj kućici, nije mu bilo ništa bolje pa je mama zvala veterinara da ga pregleda. Veterinar ga je pregledao i ustanovio da boluje od crijevne viroze. Dao mu je injekciju, a i nama je dao upute kako da ga njegujemo. Prošlo je par dana i on se oporavio. Sretno sam otrčala svojim roditeljima i rekla im da sam razmišljala o tome što želim biti kad odrastem, a to je da budem veterinarka i da pomažem bespomoćnim životinjama.

Hana Šimić, 6.r.

Da sam ja vilenjak

Vile su nadnaravna bića koja donose sreću ljudima i pokušavaju napraviti sve kako bi ih razveselili. Meni se sviđa crtani film Petar Pan i pronašao sam se u njemu. Da sam ja vilenjak volio bih putovati svijetom, letjeti poput radosnog dječaka u neotkriveni svijet. Sve oko mene bi bilo prekrasno, odisalo bi boljom i dobrom energijom koju bi druge vile zračile oko mene.

Svijet bih pokušao učiniti malo boljim i pomoći djeci koja nemaju svoje roditelje. Pokušao bih razgovarati s njima, probao bih ih uputiti u dobre igre koje ne mogu raditi dok su djeca. Pružio bih im vjeru, ako su nekim slučajem prestali vjerovati u čuda i magiju. Sve bi bilo drugačije da djeca razmišljaju kao djeca i uživaju u svome djetinjstvu. Ona se u današnje vrijeme žele odreći svoga djetinjstva i postati odrasle osobe. Iako sam ja još uvijek dijete, bezbrižno uživam u svome djetinjstvu jer je ono jedno lijepo i nezaboravno iskustvo. Vilenjak bih htio postati iz još jednog razloga, a taj je da svi krenu pomagati jedni drugima te da zaborave sve razmirice i usmjere se na bitan čovjekov cilj: ljubav i ustrajnost u životu. Vjera nam je potrebna kako bismo to sve mogli izdržati. Nada nam je od velike važnosti jer što bismo mi zapravo bili kada ne bismo imali trunčicu nade u sebi? Vile su tu da ljudima pomognu i volio bih biti vilenjak zbog dobrih i zanimljivih događaja. Želio bih naučiti one koji ne znaju što je to radost, ljubav i igra. Ponekad ne razumijem starije ljude. Toliko su opterećeni nevažnim stvarima i brinu se oko sitnica. Htio bih pružiti svima svijet bez brige, svijet koji ima puno svjetla i boje, koji je pun veselja i u kojem prevladava dobra energija. Vilenjaci su naša mašta, neki još vjeruju u njih...a ja bih samo htio otići u njihovu zemlju radosti.

Benjamin Kekelić, 6.r.

Da sam specijalac

Bila je srijeda poslijepodne. Bilo mi je dosadno u kući pa sam izašao van. Dotrčao sam do parka i ugledao prijatelje. Tamo su bili Sebastian, Krešo, Judita i Franka. Oni su igrali igru Istina ili izazov. Došao sam do njih i rekao da je to dosadna igra. Sebastian je preporučio da igramo žmirke, ali je odmah shvatio da je vani dan i da nema smisla igrati.

Rekao sam im da igramo igru Posao. Judita je upitala: „Kako se igra ta igra, koja su pravila?”

Rekao sam: „Igra se tako da svatko kaže što bi bio kad naraste i opiše kao bi to radio, svatko ima pet minuta.”

Prva je počela Franka i rekla da bi bila kuharica. Ona voli kuhati i peći s mamom. Prvo bi ispekla tortu od jagoda. Sebastian jer rekao da bi bio vatrogasac. Kao mali je tati kada je palio vatru za roštilj, uzeo kanticu i ugasio vatru. Još je rekao da bi si htio kupiti vatrogasno vozilo. Krešo je rekao da bi htio biti automehaničar. Kad je bio mali, tati je znao otići ispod auta na skateboardu i praviti se da popravlja. Judita bi htjela biti frizerka. Kao mala baku je ošišala na ćelavo. Kad sam ja došao na red, rekao sam da bih htio biti specijalac: „Želio bih loviti kriminalce. Svaki dan bih bio pripravan. Vježbat ću pucanje iz pušaka, voziti tenk, helikopter, avion...”

„Karlo, smiri se, rekao si pet minuta, a pričao si dvadeset!” rekla je Franka.

„ Oprosti, Franka, uživio sam se u lik specijalca”, rekao sam .

Još sam nadodao da bih mogao sutra nastaviti pričati o tome.

Svi su uzviknuli: „Ne opet!”

Karlo Mroček, 6.r.

FACEBOOK AVANTURA

Facebook, društvena mreža koja povezuje cijeli svijet, ima svoje prednosti i nedostatke. No pokraj svih njegovih prednosti rijetko tko uoči loše strane, neki čak smatraju da ih nema. Putem Facebooka se podražavaju razne humanitarne akcije, to je zaista velika prednost. Na takav način je započela i moja avantura.

Facebookom se ljetos širila objava za pomoć djeci u Africi. Ta objava je privukla moju pažnju. Nakon što sam ju pročitala, poželjela sam i ja nekako pomoći. Vidjevši slike siromašnih obitelji, staraca, djece i moji vršnjaka, osjetila sam veliku grižnju savjest. Tada mi je postalo jasno koliko raskošno živimo unatoč krizi, dok djeca i ljudi u pojedinim zemljama gladuju. Svaki ostatak hrane koji mi nažalost bacamo, njima bi bio dovoljan jer bi bar nešto pojeli. Umorni, gladni kilometrima pješake kako bi došli do vode i donijeli ju kući. Zbog toga su cijene jer znaju koliko je teško nekoliko puta dnevno otići do izvora. Kod nas je sve jednostavnije, razvijenije, a da bismo došli do vode potrebno je samo odvrnuti slavinu. Nama Europljanima uvijek nešto nedostaje dok gledamo Amerikance, oni su napredniji, bogatiji, a pri tome uopće ne mislimo na Afriku. Afrikanci šute, trpe, nadaju se boljim vremenima te cijene i ono malo što imaju. To malo njima je sve. Pogledavši još nekoliko dokumentarnih filmova, čvrsto sam odlučila pomoći i jednim lajkom postala sam dobrovoljac za odlazak u Afriku. Učlanila sam se u grupu „Kap dobrote“ i time potaknula i ostale ljude da se uključe. Roditelji su bili sretni i ponosni jer sam napravila vrlo hrabar i plemenit korak.

Za nekoliko tjedana sa svom potrebnom opremom i osiguranjem krenulo je desetak mladih volontera na put. Osjećala sam se ispunjeno i uzbuđeno ne znajući što će me u Africi točno dočekati. Kada smo stigli, svi strahovi su nestali, a želja za pomoći je rasla. Na ulazu u jedno maleno selo dočekalo nas je nekoliko djece. Bila su veoma radosna, u očima im je sjala iskra nade i dobrote. Upoznali smo se s poglavicom plemena koji živi u tome selu te se smjestili u bazu za volontere. Dobili smo sve upute kako bismo idući dan započeli s radom. Idućeg dana obišli smo školu i domove obitelji te im podijelili hranu. Na samom ulazu u kuću, davali su nam da kušamo tradicionalnu hranu. Kreveti su im vrlo niski, nemaju stol niti stolice, sjede na podu, no većinu vremena provode vani. Nemaju električnu energiju jer kažu da im nije potrebna i ne znaju je koristiti. Kako bi očuvali hranu od divljih zvijeri, stavljaju je na visoko drveće. No tvrde da se ne boje ni jedne zvijeri.

Narednih dana smo odlazili u školu i učili djecu crtati razne stvari kako bi razvili kreativne sposobnosti. Pomoću prevoditelja pričali smo im o djeci i školovanju u Hrvatskoj te o našoj domovini. Zatim su ona nama pričala o zanimljivim događajima iz svog života. Nikada prije nisam niti pomislila da su tako vesela i zadovoljna svojim životom. Izjavila su da im je to što imaju sasvim dovoljno i da bi i meni bilo dovoljno kad bih naučila cijeniti stvari na isti način kako oni. Ponešto su nas ta djeca naučila kako, na primjer, plesati njihove tradicionalne plesove, skuhati juhu od kore posebnog drveta čiji nam naziv nisu željela otkriti. Ono, što su nas najbolje, od srca mali Afrikanci naučili je kako biti skroman i sretan u isto vrijeme. U sitnicama se krije sreća, ali moraš ju znati pronaći, a potom i cijeniti. Osjetila sam sreću vidjevši u njihovom očima jedinstven most koji spaja nadu, iskrenost i sreću, a spaja i dva različita kontinenta. To je sitnica, zar ne? Izgleda da sam i ja nešto naučila.

Bilo je zaista teško oprostiti se i otići, no dat ću sve od sebe da se bar još jednom vratim. Priznajem, to je bilo najljepših mjesec dana u mom životu. Ljetne praznike nisam provela izležavajući se, već pomažući i učeći jednu od najvažniji životnih lekcija. Uspjela sam dokazati da Facebook ne služi samo za dopisivanje i objavljivanje slika i statusa, Facebook ti katkad može pomoći da doživiš nešto nezaboravno čime ćeš se ponositi. Stoga, ne podcjenjujte previše Facebook naš svagdašnji jer ponekad zaista čini čuda.

Dejana Pacina, 8.a

Izlet knjiga u naš svijet

Jednog lijepog sunčanog dana šetala sam ulicom. Nedaleko od nje vidjela sam šumu punu cvijeća. Ušla sam u nju i vidjela dugačku stazu. Krenula sam njome i počela nailaziti na puno zgužvanih, iscrtanih, ispisanih i išaranih papira. Naišla sam i na jednu veliku knjigu koja je bila veličine Regoča. Ta knjiga me ugodno ugostila i rekla mi: „Dobrodošla u tajanstvenu noć knjiga“.

Začudo sam gledala u nju i pomislila zar je to san. Nije moguće da su knjige žive i da znaju pričati kao ljudi. No sve više knjige me uvjerilo da je to stvarnost. Počele su mi pokazivati svoj svijet. U tom svijetu sreća sam puno raznih knjiga. Saznala sam da knjiga Snjeguljica i sedam patuljaka radi kao profesorica u tajanstvenoj školi. Mare, Crvenkapica i Zlatokosa su sestre blizanke, a svi ostali se većinom bave sportom, glumom, književnošću i pjevanjem. Pitala sam Mačka u čizmama zašto se knjige u njihovom svijetu bave najviše glumom, pjevanjem, književnošću i sportom. On mi je odgovorio da su kod njih svi ostali poslovi rijetkost jer su im samo ovi gore nabrojani potrebni za razvijanje tajanstvene moći knjiga.

Dok smo Trnoružica i ja obilazile njihov svijet, naišle smo na Djevojčicu sa šibicama koja je sjedila ispred svoje čokoladne kućice. I tako smo Trnoružica i ja putem srele razne knjige i likove pa sam ih odlučila pozvati u naš svijet da vide kako je kod nas. Tako je i bilo. Ujutro kada smo se probudili, pojeli smo svatko par latica ruže i sjeli na velike stranice jedne knjige koja nas je dovela do mog svijeta. Knjige su se iznenadile kad su vidjele razliku između našeg i njihovog svijeta pa su rekle da im ovdje nije lijepo kao u njihovom čarobnom domu. Ipak svatko voli biti više kod svoje kuće pa tako i one. Smjestila sam knjige u sobe mnogih mojih prijatelja jer nisu sve stale kod mene u kuću. Naručila sam nam svima čaj i medenjake pa sam pozvala i neke meni drage ljude i upoznala ih s knjigama. Svi su bili iznenađeni i začuđeni. Knjige su mi obećale da će se ponovno vratiti nama kako bi razgledale ostatak našeg svijeta i upoznale još puno tako dobrih živih bića.

Katarina Bošnjaković, 8.b

Jedan dan s Mijatom Tomićem

Bio je to petak. Učiteljica povijesti rekla je da izvlačimo papiriće za nekakvu nagradu. Prijavila sam se, iako nisam znala o čemu se radi, a povijest mi nikada nije bila baš među najdražim predmetima...

Učiteljica je izvukla mene i rekla da dođem sutradan ujutro u školu, iako je subota. Kada sam došla, iznenadila sam se jer je u školi bila samo učiteljica i nekakav stroj. Rekla mi je: „Ovo je vremeplov. Odvest će te u vrijeme neke povijesne osobe koju odabereš. To je poklon koji si dobila jer sam te izvukla“.

Pogledala sam je zbunjeno : „Koje povijesne osobe? Znae da imam jedinicu iz povijesti!“

Dala mi je popis povijesnih osoba. Nisam imala pojma tko je tko pa sam rekla:

„Ja tu nikoga ne poznajem, može ovaj... Mijat Tomić?“

Učiteljica me smjestila u vremeplov i otišla sam u sedamnaesto stoljeće...

Pređa mnogom se šetaju neki ljudi... ima ih mnogo! A u sredini...jedan prelijepi, dugokosi čovjek! Imao je lijepu dugu, plavu kosu i prekrasne plave oči. Ruke su mu bile mišićave, a ispod kratke košulje bile su pločice... Čim sam ga vidjela, pala sam u nesvijest... Za pola sata mi je netko polio hladnu vodu po glavi. Budila sam se, a iznad mene je bio taj prekrasan lik! Nasmiješio mi se i rekao da ustanem. Njegove mišićave ruke bile su na mojima i pomogao mi je da ustanem. Pitala sam ga gdje smo točno i što on sve radi.

Rekao je: „Pođimo zajedno u šetnju i sve ću ti ispričati.“

Naravno, pristala sam.

„Mi smo sada u planinama, proljeće je pa je sve u redu, ali kada dođu hladniji dani, sve će se pogoršati, a dalje odavde ne smijemo“, reče on.

„Zašto ne smijete? Zar vam netko brani? “ upitala sam.

„Pa tako nekako. Mi smo u planini kako bi sačuvali živu glavu od Turaka koji napadaju naše prostore. “

Šetali smo po planini i pričali o životu kakvim oni žive. Rekao mi je da je on hajduk i da nije nimalo lako živjeti takvim životom. Već je prošlo podne, počela me hvatati glad...

„A što vi ovdje jedete? Imate li kakav restoran dolje da odete ručati? “ upitala sam ga.

„Restoran? Što bi to, molim te, trebalo biti? Mi takvo što nemamo.“

„Ah, ma zaboravi“, rekla sam.

„Vidim da si gladna, pođi sa mnogom da nađemo nešto za jesti.“

Pošli smo do rijeke, a uz nju je bilo kamenje. Spotakla sam se, pala i udarila glavom o

kamen. Opet buđenje... Sada je on bio pokraj mene bez majice. Skinuo je svoju majicu kako bi ju namočio i zaustavio mi krvarenje na glavi...

„Čekaj , sad sam se sjetila ... ti si Mijat Tomić, zar ne?"

„Jesam", odgovorio je kroz smijeh. „Jesi li još gladna? Nismo ništa jeli", rekao je zabrinuto.

„Ne, nisam gladna ", rekla sam. „Pričaj mi još o sebi."

„Pa... ne volim se hvaliti, ali vođa sam hajduka i opisuju me kao najhrabrijeg junaka..."

„Vjerojatno i najljepšeg", promrmljala sam.

Držala sam onaj hladni oblog na glavi i sjetila se da sam ponijela mobitel. Izvadila sam ga iz džepa.

Mijat me pitao: „A što je sad pak to?"

„Ma ništa", rekla sam.„Nema signala... a sad će noć."

Nisam znala što bih pa sam još usput rekla: „Hajde, molim te, stani da te uslikam."

„Da me što? "pogledao me zbunjeno.

„Ma ništa, samo stani."

Uslikala sam ga i nisam više ništa stigla reći, našla sam se u dvadeset prvom stoljeću.

„Učiteljice, najbolji ste! Bilo je predobro! "rekla sam uzbuđeno.

„Drago mi je", rekla je.„Sada možeš kući."

Otišla sam kući i vesela i tužna... Odlučila sam da od sada učim povijest! A ona slika...

Poslala sam je Robertu uz poruku: „Pogledaj što su pločice!"

Irena Poje, 6.r.

Jedva čekam zimu

U jesen je dosadno, a po zimi se sanjkamo, grudamo, pravimo snjegoviće, igramo se, s prijateljima pravimo stolce, stolove, klupe. Meni je to zabavno. Volim još zimu jer su Božić i Nova godina. Moja najdraža doba su zima i ljeto. Po zimi se ne ide u školu pa se mogu igrati s prijateljima, a i ljeti imamo praznike pa se opet možemo svi zajedno igrati.

Ivana Tušek, 3.r.

JOŠ I DANAS ŽIVI RUŽA

Gusta magla nadvila se nad mojom kućom. Tako je dosadno. Sve je nekako uvenulo, bez života. Sve me to podsjetilo na jednu jesen. Ta jesen je posebno ostala u mom sjećanju. Iako sam imala samo tri godine, život mi je pokazao svoju okrutniju stranu. Sjećam se samo velike boli i patnje. Svi su me uvijek učili da ne tugujem za onime što nemam, ali ja sam morala tugovati za onime što sam izgubila.

Bilo je to jednoga dana dok su ptice pjevale najdublje tonove. Naime roditelji su uvijek nešto radili, a sestra je bila u školi pa me je čuvao moj djed. On je bio toliko osjećajan i uvijek se bojao da će mi se nešto dogoditi. Biti uz njega bio je poseban osjećaj. Kada sam padala on je već pripremao svoje stare, ispucale ruke i dohvatio me što je brže mogao. Uvijek mi je govorio da osmijeh čini čovjeka, a tuga nešto loše, kao bolest.

Jednoga tmurnog dana stvari su pošle krivim putem. Umjesto da ja sjedim u vrtu i divim se ružama, a djed sjedi u kući, bilo je obratno. Uzeo je najljepšu ružu i pozvao me van k sebi. Dao mi je ružu i rekao je da ako ova ruža uvene, to će biti znak da me je zaboravio. Bio je tako čudan, kao da je bio tužan. Upitala sam ga je li on sada bolestan, a on je odgovorio da je po prvi put istinski sretan. Nasmijao se, uhvatio me za ruku i zaklopio svoje klonule oči. Moje oči prekrile su krupne suze, a srce mi se stezalo, koljena se zatresla i pala sam na pod svom snagom. Zadnji put sam poljubila djeda i ucrtala njegovu sliku u svoje srce za sva vremena.

I danas nakon osam godina u mojoj sobi ističe se ruža koju mi je poklonio djed, onako sva ponosna, kao da se hvali svojom ljepotom bez imalo vode živi sa mnom. Daje mi znak da me djed nije zaboravio kao ni ja njega. I danas svratim u djedov vrt koji zamiriše i u misli mi se tad vrati djedova istinska sreća.

Dragana Pacina, 5.a

Krijesnica

Tvoja sam krijesnica,
ljetnih radosti vjesnica.

Krijesnica je svijetlila
u noći se primijetila.

Svijetlila je kao vilica,
ma prava mala kraljica.

Svijetli poput svemira,
poput malog nemira.

Ide na let
u prekrasan svijet.

Maja Stanković, 4.r.

Majka

Moja je majka kao najljepša bajka.

Jako me voli, a da spremim stvari,

ljubazno me moli.

Ona je moj svijet

kao jedan najljepši cvijet.

Čuva me i dobro pazi,

još k tome me i često mazi.

Samo da ti nešto kažem, mama:

Za rođenje ti mnogo hvala!

Maja Stanković, 4.r.

Mobitelsko srce

Što mislite kako je to imati mobitelsko srce? Samo znajte da je to grozno. Ja sam mobitel i jako mi je teško jer u meni ima jako puno tužnih i nepristojnih riječi, nekad se nađe i koja blaga, lijepa i vesela riječ. Ljudi me stalno bacaju na pod, lupaju, razbijaju i uopće ne cijene moju vrijednost. Preko mene ljudi komuniciraju, ponekad se znaju preko mene posvađati. Ali što mogu, stvoren sam za to, stoga moram raditi, stalno zvoniti i slično. Ja bih volio da sam stvoren da ljudima prenosim samo nježne riječi. Ipak, svjestan sam da sam za sada napravljen da radim što mi ljudi kažu, a ne da radim ono što ja hoću.

Iva Vidmar, 4.r.

Moj kišobran me zove

Dosadno je. Cijeli dan pada kiša.

Moj kišobran i ja izađemo zajedno van.

Ne vidimo nikoga. Uz lokvu

na ulici dvije gliste uživaju u kiši.

Kiša, kišobran, gliste i ja. Ovaj dan bio je

baš dosadan.

Maja Stanković, 4.r.

Moja božićna bajka

Bio jednom grad koji se zvao Tužnograd. Po svemu je bio tužan. Jednog dana u moje selo došlo je čudno stvorenje iz Tužnograda i zamolilo me za pomoć. Reklo je: „Molim te, pomoz mi da razveselim Tužnograd. Ne znam kako da nabavim poklone za Božić i probudim dobro raspoloženje. Moj novi prijatelj i ja otišli smo u Tužnograd. Tamo su ljudi bili tužni i ljuti, nisu primjećivali nikoga oko sebe. Nikada nad njima nije bilo sunca. Nas dvoje smo razmišljali i dosjetili se da bismo mogli posjetiti tvornicu dobrog raspoloženja. Došavši tamo odmah sam primijetila da je sve drugačije nego u Tužnogradu. Proizvodili su čudne prahove u različitim bojama. Odmah smo otišli do čarobnjaka koji je proizvodio te čudne prahove. Rekla sam mu kakav problem imamo. On mi je odgovorio: „Taj problem ne mogu riješiti, nemam takvog praha, radost koju ti ljudi trebaju ne krije se u prahovima, nego u ljudskim srcima.“ Zahvalila sam mu na pomoći i tužni smo krenuli dalje. Otišli smo u Veselgrad. Tamo su ljudi bili jako veseli i dragi, stalno su bili od pomoći. Hodali smo gradom i sreli veselog patuljka. Molili smo ga da nam pomogne. Veselo je odgovorio: „Naravno!“ Odmah smo krenuli natrag u Tužnograd. Na putu do tamo sreli smo tužnog soba. Pitali smo ga zašto je tu. Rekao je da ima još puno darova koje nema kome podijeliti, a da se toliko trudio da ih izradi. U tom trenu mi je sinula ideja: zašto ne bih te darove podijelio u Tužnogradu. Odmah je nabacio osmijeh i dalje krenuo s nama. Došli smo tamo i svi su se ljudi okupili oko nas. Soba je podijelio darove, a patuljak je svima govorio: „Dobar dan, ja sam veseli patuljak te mi je zadaća da vam kažem da je vrijeme Božića, ljudi su veseli, budite i vi veseli, pomozite drugima, darivajte se. Vaše veselje se krije u srcima.“ Svi su bili veseli i počeli su se darivati. Nad njima je napokon bilo sunca, pričali su viceve i svima čestitali Božić. Zahvalila sam sobu i patuljku na pomoći. Tužnograda više nije bilo, od tad se taj grad zove Suncograd.

Sara Hrčka, 4.r.

Moje selo

Moje je selo puno kuća. Tu cijelo vrijeme prolaze neki kamioni, autobus, kombiji. Mi u Ljeskovici imamo Dom za starije i nemoćne, vatrogasni dom, školu, trgovinu i igralište. Kada je ljeto mi igramo nogomet, odbojku, ljuljamo se, klackamo i zabavljamo se. Kad odrastem, voljela bih da se nikad ne odselim iz svog sela.

Ivana Tušek, 3.r.

Najljepše ljubavno pismo za Valentinovo 2014.

Šaljem ti ovo pismo da ti kažem da sam dobro., da ti kažem da mi fališ, da ti dokažem koliko te volim, koliko mi značiš... Znaš onaj hrast ispod kojeg smo provodili najljepše trenutke u našim životima? Bila sam tamo neki dan. Prisjetila sam se svega. Sjećaš li se kad smo danima lagali roditeljima da moramo pisati zajedno zadaću? Kada im nismo htjeli odati da smo u vezi? Iz dana u dan naša je veza postajala sve ozbiljnija. Više uopće nismo pisali zadaću, nismo učili već satima sjedili ispod hrasta i ljubili se, grlili. Sve dok ona nije došla. Ne znam kako, ali je saznala za naše mjesto i došla. Rekla ti je da te treba, a ti si naivan otišao za njom. Čekala sam te i čekala. Počeo je padati mrak i otišla sam kući. Slala sam ti poruke na mobitel, zvala te, no mobitel ti je bio isključen. Slala sam e-mail, no ni na njega mi nisi odgovarao. Zato ti pišem ovo pismo. Želim da mi napišeš samo dvije riječi: „Dobro sam.“ Ništa drugo ne želim. Iako se i dalje nadam da me još uvijek voliš barem 1% od onoliko koliko ja volim tebe. Od danas, svaki dan idem kod tog našeg hrasta i prisjećam se svega, ponovno i ponovno. Čak i zaplačem. Dok si bio uz mene, prvu bi suzu uhvatio, drugu bi možda i promašio, ali trećoj ne bi ni dao da sklizne niz lice. Ali sada nisi tu, nisi tu kada si mi najviše potreban. Još uvijek se nadam da ću početi novu priču s tobom. Odgovori mi, molim te! Hvala. Volim te.

Marija Butina, 6.r.

Piadorine pustolovine

Jednom davno živjela je jedna djevojčica Piadora... Ona je jako voljela priče, najviše ih je voljela slušati prije spavanja. Jedne večeri Piadorina je majka donijela novu knjigu pod imenom „Život u Strahogradu". Piadora je bila prestretna, majka joj je počela čitati priču... Piadora je silno željela čuti priču do kraja, ali san joj je padao na oči. Kada je Piadora zaspala, njezina majka ju je poljubila u obraz i otišla, a za Piadoru su počele prave pustolovine.

Piadora je utonula u san, vidjela je sve ono što u pravom, stvarnom životu ne može vidjeti. Nakon svega što je vidjela došla je do takozvanog, grada Strahograda. Imala je ogromnu lizalicu koja je bila prepuna najljepših i najfinijih boja i okusa. Kada je došla u grad, nije joj bilo jasno zašto su svi odjeveni u neku strašnu odjeću. Piadora je na sebi imala ružičastu haljinicu, koju joj je kupila jedna lijepa i draga teta kada je bila u najboljem, najljepšem i najzabavnijem gradu Šarengradu. Prišla joj je jedna starija gospođa koja je na sebi imala odjeću koja je izgledala poput zmije i rekla joj da ode u trgovinu koja se zove Strahodućan. Kada je pronašla trgovinu, ušla je unutra, a tamo ju je dočekaio prodavač odjeven poput duha. Zamolila ga je da joj da haljinu nalik na bubamaru. Prodavač joj se nasmijao te rekao da nema veselih kostima, samo strašnih. Krenula je malo razgledavati strašnu odjeću i kostime, ali što god da joj se svidjelo, nije bilo njezinog broja jer je bila jako mala. Prodavač joj je donio kostim tarantule jer je jedino taj kostim bio njezinog broja. Odjenula je kostim te otišla prošetati gradom, ali nitko joj nije rekao kako u Strahogradu ima mnogo oholih, strašnih ljudi koji tuku djecu. Dok je šetala, prišao joj je jedan čovjek te je uhvatio za ruku i počeo šamarati. Piadora je počela plakati, a kada ju je htio treći put udariti, njezina ju je majka snažno zagrlila i stisnula uza se. Piadora je bila sva mokra od suza, znoja i straha.

Majka ju je poljubila te joj obećala da nikada više neće kupiti tako strašnu priču. Kada se Piadora smirila, majka ju je odjenula te su otišle na doručak.

Sara Perešin, 6.r.

Pismo moga psa

Ja sam Sarin pas Lucko, živim u njenom dvorištu. Imam svoju kućicu. U njoj spavam i odmaram. Volim kad me Sara pusti s lanca da trčim po dvorištu. Moji vlasnici se jako brinu za mene i svaki mi dan donose nešto za jelo. U ovom dvorištu nisam jedini pas, postoji i Bubi koji je stariji od mene. Nas dvojica se svaki dan igramo. Sve je bilo lijepo do danas jer sam odlučio otići od kuće. Dosadno mi je jer sam svaki dan u dvorištu. Otišao sam u jednu mračnu ulicu, šetao sam te došao do kraja ulice. Tamo je bilo puno kontejnera. Ležao sam tamo danima. Nešto mi je palo na pamet. Mogao bih Sari napisati pismo. Našao sam olovku i papir i počeo pisati:

Draga Saro,

nemoj biti tužna što me neko vrijeme neće biti kod kuće. Želim malo vidjeti svijeta, ali sam zalutao. Sada sam stvarno tužan i htio bih se vratiti kući. Ako me želiš spasiti, dođi po mene u grad, odmah na početku, kraj one tvoje omiljene trgovine sam skrenuo desno i dalje se ne sjećam, mislim da je tamo samo jedna mračna i smrdljiva ulica, tamo sam ja. Voli te tvoj pas,

Lucko

Napisao sam adresu i kućni broj. Čuo sam neko šuškanje, uskočio sam u kontejner i pokrio se starim krpama. To su bili oni ljudi koji odvoze smeće. Oni su me odvezli do grada, bio sam veseo jer sam izašao iz mraka i smrada. Ugledao sam poštara, ubacio sam mu pismo u torbu i samo ga pozdravio. Stao sam kod trgovine i pričekao nekoliko sati i napokon je Sara stigla. Uskočio sam joj u zagrljaj i sretni smo otišli kući.

Sara Hrčka, 4.r.

Plava priča

Prošao je pored mene s plavim očima. Od ljubavi sam sva poplavila kao Štrumpfeta. Uskočila sam u plavu priču jer je sve bilo plavo. Plavo drveće, rijeka, lišće, životinje... Čak sam i ja bila plava. Kad sam se probudila, shvatila sam da je to bio samo san.

Dora Kavicki, 3.r.

POVIST MISTA MOGA

Legenda o Ptičaru

Jedne hladne jesenske noći susrela sam se s novim i potpuno nepoznatim pričama o mome mjestu. Priče poput onih o silueti na zvoniku crkve, mostu koji je nestajao u kiši ili seoskoj cesti duhova nedaleko groblja. Zaprepastile su me i pomogle mi da shvatim kako je moje mjesto puno tajni i nedokučivih misterija. Omamljena tim pričama, dok mi je vjetar mrsio kosu, odlutala sam u davnu prošlost. Upustila sam se u razmišljanje o čudnovatom čovjeku iz jedne od povijesnih priča moga mesta.

Prije otprilike pedesetak godina u mom kraju živio je jedan neobičan čovjek. Živio je u duplji jedne ogromne stare bukve uz rub šume. Nitko nije znao ništa o njemu, čak niti ime, pa ga prozvaše Ptičar. U svojoj duplji je od drveta izrađivao ptice koje su se na prvi pogled činile žive. Ptičar je bio veoma samozatajan, stariji čovjek, a nitko nikada nije otkrio zašto se upravo pticama divio. Volio je boraviti u prirodi, spavati pod otvorenim nebom, usred ničega i nije se bojao, govorio je da se ljudi treba kloniti jer su oni pripitomljene zvijeri. Za njegove mudre izreke poput: „Život nema cijenu jer sve što se može novcem platiti, jeftino je“ i „Sve srebro i zlato ovoga svijeta ne može se mjeriti sa vrijednošću ljudskoga života“. Svakoga dana u zoru, kada se ptice vinu iznad proplanaka, a sunce obasja cijelu dolinu, ustajao je te se zajedno sa prvim zrakama sunca umivao na izvoru. U to vrijeme je pronalazio najveću slobodu i mir. Tada bi se njegov neobično velik brk nasmijao, a njegove sivkaste oči bi se zacaklile i niz stare obraze potekle bi bistre suze poput beskonačnog vodopada. Da ga je netko tada vidio, shvatio bi da on nije čudak, nego dobrodušan čovjek povrijeđenog srca. Tako bi proveo nekoliko minuta u razmišljanju dok se ne bi sjetio da su ljudi svemu krivi i da ne vrijedi plakati. Zatim bi krenuo u novi dan, sa sobom noseći malenu drvenu škrinjicu.

Jednoga dana sjedio je Ptičar u travi pokraj bukve i promatrao ptice u letu. U rukama je držao komad drveta i nož kojim je rezbario. Iz daljine malenim puteljkom prilazio mu je dječak Mato. Donio mu je komad kruha i nešto malo slanine za ručak te sjeo pokraj njega. Mato je bio jedina osoba kojoj je starac vjerovao, tvrdio je da ima dobro, neiskvareno mlado srce. Tako su počeli razgovarati.

„E moj Mato, opet si ti meni došao“, rekao je Ptičar.

„Došao sam. Nego, zapravo Vas želim nešto pitati“.

„Naravno, samo izvoli“, odvratio je starac gledajući u nebo.

Dječak je počeo razmišljati, znao je da ga može bilo što pitati i da će dobiti mudar, poučan odgovor.

Upitao ga je:

„Zar Vi cijeli život ovako samujete? Zar se bojite ljudi?“

Starac se blago nasmijao: „ Ne samujem ja cijeli život i ne bojim se ljudi... Moja priča je previše zapetljana da bi ju ti shvatio, ali jednoga dana, kada za to dođe vrijeme, shvatit ćeš.“

Starac čak ni Mati nije želio otkriti svoju priču, no Mata je uvijek imao neko novo pitanje.

„ Što imate u škrinjici i zašto Vam je ona toliko važna?“ radoznalo ga je dječak upitao. „Ti si vrlo pametan dječarac, znaš?“ nasmijao se starac stišćući škrinju u rukama.

„U toj škrinji nosim sve što imam, nekoliko svojih najdragocjenijih radova i još jednu manju škrinjicu s medaljonom unutar kojega se nalazi sve što mi je ostalo, slika moje obitelji. Dječčače moj, davno sam ja izgubio obitelj. Jedan seljan je zapalio moju kuću usred noći dok su moja dica spavala. Nisam ih uspio spasiti na vrijeme. Sam sebe sam krivio i pobjegao u svijet, nisam mogao trpjeti tu bol i prazninu. Naudio mi je čovjek kojeg sam najviše cijenio. Tako sam stigao ovdje, ali nikada nisam zaboravio običaje moga kraja, a posebno ne obitelj. Sva ona odigrana kola u mojoj avliji, rosna livada iza kuće, sijeno na mome štaglju, moja prva ljubav, ostali su duboko u mome srcu spremjeni za svu vječnost. No, ljudi su mi postali strani i ne mogu im vjerovati. Najhumanije biće na ovome svijetu uništilo je sve što sam imao, svu moju sreću i ljubav. I tako, danas nemam ništa osim sjećanja i slobode, ali to mi nitko ne može oduzeti. U životu treba biti skroman jer život je vlak koji brzo projuri po tračnicama. Dječak ga je istog trena upitao:

„Zašto vas najviše fasciniraju ptice, što Vam one predstavljaju?“

„Ptice su rođene slobodne, one su najbolji odraz slobode na cijelome svijetu. Rađaju se slobodne, žive slobodne. Da bi čovjek bio poput njih mora pronaći svoju slobodu, ali mora biti jak kako bi ju zadržao. Zato dječčače moj, ne daj da ti lome krila. Sloboda je čudesan dar, no teško ga je pronaći, zato trebaš duboko kopati, najdublje što možeš i negdje duboko u sebi naći ćeš ju“, odgovorio mu je starac sjetno gledajući u daljinu.

Nakon toga dugo su šutjeli, a Mato je otišao kući.

Kada se Mata idućeg dana vratio, Ptičara nije bilo tamo, otišao je iznenada, tajnovito baš kao što se i pojavio. U duplji je dječak pronašao manju škrinjicu s natpisom „Za Matu“, a unutar nje medaljon s novom životnom zagonetkom. Matu je uhvatila tuga, ali i ponos jer se starac upravo njemu povjerio, ostavio zadatak i svoju duplju te krenuo dalje. Nije Mato jedini bio tužan zbog odlaska tako posebnog čovjeka, i ptice su se čak okupile oko duplje pjevajući tužnu pjesmu, voda sa izvora sporije je tekla, bukva je spustila grane, a ljudi k'o ljudi, nisu ni primijetili da je otišao. Od tada stara bukva stoji uz rub šume obrasla granjem, Mato je odavno ostario i otišao nekim svojim putem, tražeći svoje unutarnje blago blizu neke druge duplje. A ja danas slušam legende o njima, divim se Ptičaru i tražim svoju slobodu; želim biti poput njega jer sam shvatila da je pobjeda velika onoliko koliko je velik rat te kada nam sve lađe potonu, moramo nastaviti plivati.

Proljetni dan

Jednog proljetnog jutra probudilo me sunce i odmah sam ustala i istrčala van. Sve je bilo tako šareno i puno svjetlosti i topline. Gledala sam ruže kako se polako otvaraju. Pčele su slijetale na cvijeće i sve se činilo tako mirno i spokojno. Puhao je lagani vjetar, gledala sam prema nebu. Bilo je vedro, bez ijednog oblačića. Bilo je dosta toplo, ali ne vruće, kao jedna blaga ljetna večer.

Čula sam prekrasan cvrkut ptica koje se vraćaju s juga. U zraku je bio divan miris cvijeća koje je bilo u vrtu. Bilo je kao u snu iz kojeg se nisam htjela probuditi. Tu je bila i moja mačka. Gledala sam ju kako spava na suncu, mirno kao anđeo. Pogledala sam na sat. Već je podne! Činilo se kao da je još jutro. Gledala sam travu, vjetar ju je polagano njihao. Na ruku mi je pala bijela latica s trešnje. Mama me zvala na ručak, ali nisam ju slušala, nego sam uživala u prirodi što se tek budi. Počelo mi je biti hladno. Na nebu su se pojavili oblaci crni kao noć i počela je kiša. Otrčala sam prema kući. Bila sam mokra i tužna jer je nekoć sunčan i vedar dan postao kišan i tužan. Kada je kiša napokon prestala, već je bila večer i završetak jednog proljetnog dana.

Lucija Brletić, 5.b

Prvi sastavci prvašića

O našim mamama

Moja je majka blaga. Lice joj je nasmijano. Oči su joj smeđe. Kosa joj je smeđa. Moja mama se zove Ivana. Kad me teška zadaća muči, mama me strpljivo uči. Moja mama ima trideset godina. Volim je najviše na svijetu.

Luka Bošnjak, 1.razred

Moja je majka lijepa i nježna. Lice joj je nasmijano. Oči su joj smeđe, a kosa crna. Ponekad je stroga. Ona je super!

Vedrana Majetić

Moja je majka sretna. Lice joj je nježno. Oči su joj plave. Kosa joj je crna. Moja mama je lijepa i nasmijana. Moja majka se brine o meni.

Sandi Brkanović

Moja je majka nježna. Lice joj je nasmijano. Oči su joj smeđe, kosa joj je smeđa. Moja je mama jako blaga i nježna. Nekad je pomalo stroga. Nekad je tužna, a nekad nasmijana.

Antea Borevac

Moja je majka dobra, nježna, lijepa i nije stroga. Ima crvenu kosu. Moja majka ima smeđe oči. Volim svoju mamu. Moja mama se zove Violeta. Pomaže mi oko zadaće. Moja mama je najbolja na svijetu.

Dario Pamer

Ime joj je Danijela. Ima plavu kosu. Oči su joj plave. Lice joj je nasmijano. Nikad nije tužna. Jako voli cvijeće. Nije stroga. Ja ju jako volim. Ima trideset i tri godine. Voli cvrčanje cvrčaka. Jako sam sretna s njom.

Iris Šišić

Prvi snijeg

Ide oblak iznad brijega,
nosi vreću punu snijega.

Ide oblak, jedva prti,
na ramenu vreću vrti.

Teška vreća nije laka
veća vreća od oblaka.

Kad je stigla iznad grada
puče vreća i što sada!?

Ivana Tušek, 3.r.

Psihotest

Kakav si friend/frendica

1. Pod malim odmorom planirate skori izlet, a ti imaš odličnu ideju kamo otići. Što činiš?
 - a) Ne želim uopće raspravljati o tome.
 - b) Čekam pravi trenutak da kažem što želim.
 - c) Glasnije od drugih iznosim svoju zamisao.

2. Ovog tjedna razrednika/razrednice nema u školi pa ni informacija za roditelje. Kakva je tvoja reakcija?
 - a) To nema veze jer će roditelji na informacije doći tjedan poslije.
 - b) Odlično! Činit ću što me volja, mama neće ništa saznati.
 - c) Nije me uopće briga.

3. Što ti prijatelji u razredu najčešće kažu?
 - a) Trgni se malo, nemoj uvijek biti uspavan.
 - b) Smiri se, i drugi imaju pravo na svoje mišljenje!
 - c) Hvala ti, znao sam da ćeš mi pomoći.

4. Koje su ti boje najdraže?
 - a) Crvena i crna
 - b) Bijela, plava i ružičasta
 - c) Zelena i smeđa

5. S kojim se likom iz filma Harry Potter rado uspoređuješ?
 - a) s lordom Voldemortom
 - b) s Harryjem Potterom
 - c) s Ronom Weasleyjem

6. Koju osobinu smatraš važnom za dobre odnose u nekoj sredini, u primjerice razredu?
 - a) Pristupačnost (otvorenost)
 - b) Nametljivost
 - c) Povučenost

7. U tijeku su izbori za predsjednika razreda, a prijatelj iz klupe predložio je baš tebe. Kako ćeš reagirati.
 - a) Svakako ću to prihvatiti, ionako je to bila moja ideja.
 - b) Ne bih prihvatio tu dužnost.
 - c) Možda bi to bilo zanimljivo iskustvo.

8. Koji predmet ne voliš?
 - a) Matematiku
 - b) Povijest
 - c) Hrvatski jezik

ZBROJI BODOVE!

	A	B	C
1.	2	5	11
2.	4	8	2
3.	1	10	5
4.	6	5	4
5.	8	6	4
6.	5	11	1
7.	10	2	5
8.	4	5	6

VISIBABA 20-30 BODOVA

U učionici ti misli često odlutaju, a i nezainteresirano pratiš svakodnevna događanja. Sramežljivost može biti glavni krivac tome, ali moraš biti svjestan da si ti šef, a ne tvoji strahovi.

LEPTIR 36-55 BODOVA

Omiljen si među prijateljima. I oni su tebi dragi. Ostani tako vedar, jednostavan i iskren i nemoj dopustiti da te pubertet promijeni.

KONJ 56-70 BODOVA

Ako si najglasniji, nisi i najvažniji. Vrijeme je za promjene, katkad se ugrizi za jezik da ne izrečeš zločesti komentar ili uzmeš prijatelju riječ. To je prvi, ali i veliki korak. ;)

Sara Perešin, 6.r.

Facebook

1. Većinu razgovora s prijateljima koji žive u tvojoj blizini obaviš preko fb.

- a) Da
- b) Ne
- c) Samo ponekad.

2. Nakon što nekoga upознаš, sve o njemu provjeriš preko fb.

- a) Da
- b) Ne
- c) Samo ponekad

3. Izgovaraš li nekada frazu: „Ne mogu, na fejsu sam“?

- a) Da
- b) Ne
- c) Samo ponekad

4. Uznemiriš li se ako ti Facebook nije dostupan?

- a) Da
- b) Ne
- c) Samo ponekad

5. Osjećaš li često potrebu za fb?

- a) Da
- b) Ne
- c) Samo ponekad

6. Prihvaćaš li zahtjeve od nepoznatih ljudi?

- a) Da
- b) Ne
- Samo ponekad

7. Zabranjuješ li sam/a sebi odlazak na fb?

- a) Da
- b) Ne
- c) Samo ponekad

Ako imaš najviše odgovora A- OVISAN SI O FB

Ako imaš najviše odgovora B –FACEBOOK JE ZA TEBE SAMO NORMALNA INTERNETSKA STRANICA

Ako imaš najviše odgovora C-PAZI DA NE POSTANEŠ OVISAN/A O FB

Leonie Borevac, 7.r.

Psihotest

Koliko ti je važna moda

1. Koliko često ideš u šoping?
 - a) Svaki dan sam u potrazi za novim stvarima.
 - b) Svaka dva tjedna.
 - c) Samo kada mi treba nešto novo.
2. Kamo želiš oputovati?
 - a) U New York.
 - b) U Australiju.
 - c) Na Maldive.
3. Kada navečer izlaziš van, jesu li ti bitne štikle?
 - a) Da, noge u njima bolje izgledaju.
 - b) Samo ponekad ih obujem.
 - c) Ne, to mi je naporno.
4. Kada uđeš u trgovinu...
 - a) svi prodavači već znaju što ti se sviđa.
 - b) prvo pogledaš cijelu ponudu.
 - c) uzmeš što prvo vidiš.
5. Dizajnerska odjeća Giorgija Armanija, Huga Bossa i Ralpa Laurena...
 - a) je nešto za što bi dala i zadnju lipu.
 - b) je nešto što bi htjela, ali si ne mogu priuštiti.
 - c) tko su oni?
6. Koliko ti ujutro treba vremena da se spremiš?
 - a) Ovisi. Odjeću pažljivo biram i usklađujem.
 - b) Ne sređujem se previše, tako da mi ne treba dugo.
 - c) Brzo se spremim, samo izvučem nešto iz ormara i to je to.

AKO IMAŠ NAJVIŠE ODOGOVORA A- Moda ti je jako važna, ti si uvijek odjevena po posljednjoj modi.

AKO IMAŠ NAJVIŠE ODOGOVORA B- Nisi ovisna o modi, ali pokušavaš pratiti trendove

AKO IMAŠ NAJVIŠE ODOGOVORA C- Nezainteresirana si za modu.

Leonie Borevac, 7.r.

Recept za bolju obitelj

10 000 kg poštovanja

100 000 tona ljubavi

prstohvat svađe

100 000 l šale

45 000 kg razumijevanja

226 389 kg poslušnosti

126 238 tone sreće

263 858 234 kg zdravlja

Antonio Pulić, 5. a

SJENA LJUBAVI

Noć ova, utješna, nježna, usnulu šumu mazi,
I u tome nade svoje blaženstvo.
Skrivena u našoj duši i srcu,
Možemo ju vidjeti u
ljudskim željama i ponašanju;
kraj dvorišnih vrata njezinog stana.
U vedrini i u patnji,
vrlo često prikrivena,
nije osoba,
nije lice.
Traje kratko kao jutarnja magla,
u zanosu
u onome što zapravo jesmo.
Da mi bude blizu ondje gdje je život.

Alma Bešlagić i Dejana Pacina, 8.a

Skromnost

Skroman biti
znači druge voljeti.

Skroman biti
znači drugima pomagati,
a malo tražiti.

Ivana Tušek, 3.r.

Skromnost

Skroman je ona tko pomaže

Skroman je onaj tko ne laže.

Skroman je onaj tko malo želi

I s drugima sve dijeli.

Skroman je onaj tko ne govori riječi grube

Skroman je onaj tko voli sve ljude.

Andrea Rogalo, 3.r.

Sreća

Za mene je sreća kad je cijela obitelj živa i zdrava i kad si međusobno pomažemo. No, voljela bih da nemam problema s učenjem, ali u tome mi puno pomažu učiteljica i moja obitelj. Svi se veselimo mom uspjehu, a mama mi kaže: „Bravo, samo tako nastavi“. Usreći me kad vidim rezultate svoga truda.

Martina Poje, 2.r.

Sreća

Za mene je sreća kada je moja obitelj na okupu. Moj tata inače puno radi. Stoga su rijetki trenuci kada je moja obitelj na okupu. Kada smo skupa, svi se trudimo da uživamo i da nam bude lijepo. Najljepše mi je kada skupa gledamo filmove i mama ispeče kokice. Dok ih grickamo i uživamo u filmu, komentiramo, smijemo se glasno. Mi smo mala, glasna, sretna obitelj. Za nas su male stvari velika sreća.

Lara Mirković, 2. Razred

Sreća

Moja je sreća da moj tata, mama i sestra budu zdravi i veseli. I kad me mama dočekuje sa osmjehom na licu.

Tomislav Tušek, 2. razred

Školjka

Život joj je tama.

Tiha, uvijek sama.

U njoj pahulja sjajna

cijeloga života tajna.

Maja Stanković, 4.r.

Što znači biti skroman

Ljudi nisu uvijek skromni. Ja sam skromna, a prije nisam bila takva. Najstarije sam dijete u obitelji. Imam puno braće pa sve moram dijeliti s njima... Sretna sam što im mogu puno dati jer su mi oni najvažniji. Skromni ljudi ne zavide, ne traže i ne žele tuđe. Nije lijepo biti pohlepan. Ja sam sretna što sam skromna.

Claudia Pamer, 3.r.

Tamna strana ljubavi

Hm...Odakle da počnem? Darko- odmah po imenu vidite da je to nekakav štreber. Nije nešto posebno lijep, povučen je i ne znamo baš puno o njemu, osim da je zaljubljen u mene. To zna svatko i opet on dolazi do mene: „Ana, treba li ti što pomoći? Želiš li da izađemo negdje?” Nikada nisam bila dobra u odbijanju dečki, ali sam na Darka već naučila. To mi je postala svakodnevnica.

„Dođi, brzo!” pozvale su me cure. „Jesi li čula da dolazi novi učenik u školu? Govori se da je po nekoliko puta pao osmi razred pa su ga izbacili iz te škole. Hvala Bogu pa će on ići u a razred jer smo mi b.”

Nisam se baš obazirala na njihov razgovor jer mi dečki nisu baš bili u prvom planu. Otišla sam do Darka. Nisam znala o čemu s njim pričati pa sam upitala:

„Hej, jesi li čuo za onoga novoga učenika koji dolazi kod nas u školu?” Kada je shvatio da pričam njemu, čuo je pitanje i počeo se čudno ponašati. Iz štreberskog osmijeha s aparatićem, njegovo lice je postalo tamno, puno bijesa i mržnje za što je valjda postojao valjani razlog.

„Što ti je?” upitala sam.

„Ništa! Idem sada!” rekao je drsko kao negativan lik iz filma.

Ne znam što je tako loše u vezi s tim... učenikom kojemu još ni ime ne znam.

Došli smo u školu. Pokraj školske ograde stajao je motor, a cure su svim snagama pokušavale doći do njegova vlasnika:

„Čiji je? Ima li taj dečko curu? Koje mu je ime? Gdje je on??”

Već mi se smučilo, shvatila sam da je taj dečko bogataš, onda je vjerojatno jedinac. A čim je bogat odmah znači da je on nekakav ološ kako bi mama rekla. Tamna kosa, tamne oči...Hm, nije baš da je san neke cure. Crna kožna jakna i razderane hlače, na nogama starke. Po izgledu mi je nekako jako poznat, a lice mu se od duge tamne kose ne može u potpunosti raspoznati.

„Pa nije on baš pao razred”, mislila sam naglas.

„To je Marko”, šapnula je Nika, moja najbolja prijateljica. Dolazio je do nas, pomislila sam da treba nešto ili je pogriješio razred.

„Debela”, rekao je uz najljepši mračni osmijeh na svijetu i gurnuo mi sendvič iz ruke.

Otišao je na motoru. Darko je došao do mene:

„Je li ti što napravio?! Ako je, bolje reci!” rekao je bijesnim glasom.

Objasnila sam da nije ništa i smirio se. Više me zabrinjavala njihova prevelika sličnost u izgledu. Oči i smijeh su im gotovo identični. Darko me od toga dana nije ispuštao iz vida. Postali smo najbolji prijatelji i stalno smo bili zajedno. Marko...one njegove tamne oči mi

nisu izlazile iz glave. On skoro pa i nije u školi pa ga baš i ne viđam. Darko je najednom znao sve o meni, svaku sitnicu iz moga života. Voljela sam ga najviše na svijetu kao prijatelja i brata, ništa više.

Dok je Darko bio na nekom natjecanju, Marko mi se napokon mogao približiti. Došao je do mene. Onaj njegov tamni osmijeh se pretvorio u najljepši na svijetu. Upitao me:

„Hoćemo li danas van, debela?”

Pogledala sam ga uz kiseli osmijeh: „Ne izlazim van sa strancima”.

„Super, onda sam kod tebe u sedam navečer, vidimo se!” rekao je brzo i potrčao do motora kako mu ne bih stigla proturječiti. Iako nisam pristala na izlazak, ipak sam se veselila tome. Nisam znala gdje idemo, dečko se čini jednostavan pa sam obukla dres Real Madrida i starke. U točno sedam sati začula sam motor ispred svoje kuće. Došla sam do njega i bez razmišljanja sjela na motor.

„Gde ćemo?” pitala sam.

„Samo šuti”, rekao je, a sjaj u njegovim tamnim očima bio je prekrasan. Odveo me na nogometno igralište. Ne znam kako, ali vjerojatno je doznao da pratim nogomet, a za igranje kao da imam dvije lijeve noge.

„Ti se šališ?”

„Ne. Samo tako ćeš naučiti igrati, a ne samo gledati ovaj najbolji sport na svijetu.”

Uz još nagovaranja, pristala sam. Marko mi se jako svidio jer od samog početka u sve ulaže trud. Postali smo dobar, ustvari najbolji par. Od tog dana smo stalno zajedno, svaki odmor, ma svaku slobodnu sekundu. Sa Darkom sam prestala pričati, iako ne znam točno zašto se naljutio na mene. Nadam se da ćemo jednog dana opet biti dobri prijatelji i da ćemo otići na sladoled on, ja i Marko.

Irena Poje, 6. r.

Tata puž i mala pužica

Ja sam mala pužica. Krenula sam u obližnju školu. Stigla sam za tri sata. Tata puž, mamin muž me zove:

-Jesi li stigla?

-Stigla sam. Samo ti javljam da sam se preselila tri metra dalje.

-Kad ćeš se vratiti kući?

-Ako sutra pješke krenem, za mjeseca tri.

Ivana Tušek, 3.r.

Tihana u mračnoj šumi

U jednom selu živjela je djevojčica Tihana. Pored tog sela bila je jedna jeziva mračna šuma. Ona je bila toliko mračna da niti jedan čovjek nije htio ići u nju. Tihana je bila u toj šumi brala cvijeće. Odjednom je bio sve jači mrak. Tihana se jako uplašila i jako je počela plakati, a medvjedica Brunda ju je čula. Došla je i pitala ju zašto plače.

„Plaćem zato jer se jako bojim mračne šume“.

Medvjedica Brunda joj je rekla: „Nemoj plakati, dođi u moj dom i popij vrući čaj.“

„Hvala ti, samo da se što prije maknemo iz mračne šume.“

Kada su došle u Brundinu kuću, Tihana je sjela na krevet i počela spavati, a Brunda je dotad pripremila medene kolače i vrući čaj s medom.

Tihana se probudila. Medvjedica ju je dočekala s medenim kolačima. Tihana joj je zahvalila i otišla bezbrižno kući.

Ivana Tušek, 3.r.

U dvoru djetinjstva moga

Raširit ću ruke i zagrliti svijet,
Krenuti putem svojih snova i
Spremiti se na dalek let.

Mladost je svijet nade
koji mene, tebe, vrlo dobro znade.
Do sna o sreći je još dalek put,
dijelom već od lišća zlatnožut.

Sve igre i bakini kolači su u dvoru djetinjstva moga,
kao i dijelovi radosnog srca tvoga.

Ali doći će vrijeme da se u svijet otisnem,
da djetinjstvo negdje u sebi potisnem.
Krenut ću putem svojim, samo svojim,
ni strahu neću pokazati da se bojim.

Slijedit ću san, svoju daleku zvijezdu
i smjestiti se negdje u sigurnom gnijezdu.

Vedra djevojčica mekog srca nikada odrasti neće,
ostat će u dvoru djetinjstva moga, u dvoru sreće.

Dejana Pacina, 8.a

Pjesma tiskana u zborniku Osnovne škole Matija Gubec Cernik i predstavljena na 20. susretu malih pjesnika Slavonije i Baranje u Cerniku.

U snu je sve moguće

Jedne sunčane subote Iva je slavila svoj deseti rođendan. Pozvala je svu rodbinu i prijatelje. Nakon jela čekala je goste i tako čekajući zaspala i utonula u zemlju rođendanskih poklona. U toj zemlji bilo je mnogo poklona. Jedan patuljak je upitao Ivu: „Što si zaželjela za rođendan?“ Iva sva stidljiva jedva je izustila riječ: „Želim veliku lutku, odjeću za nju i roza role“. Odjednom začuje: „Iva, Iva, Iva...“ Iva se probudila, ugledala sve svoje prijatelje kako stoje oko nje. Ona je ustala i ispričala svojoj sestri i prijateljima o posjetu zemlji rođendanskih poklona.

Petra Vojak, 4.r.

Uspomena na majku

Jedna je ljetna zora svanula potpuno hladna. Valovi su velikom silinom udarali o stijene. Tog sam jutra imala vrlo loš predosjećaj. Nebo je bilo tmurno, a mjesec je još provirivao između olovnih oblaka. Bilo mi je jako hladno te sam se ušuljala u majčin krevet koji je inače uvijek bio topao i u kojem me neprestano dočekivao mamin radosni zagrljaj. No, toga dana nije bilo tako. Majka je, kao i krevet, bila je hladna. Izgledala je poput duha. Prodrmla sam je u želji da je probudim, ali i dalje nije reagirala. Beživotno je ležala u postelji okružena tišinom. Tu tišinu je prekinuo udarac njene ruke o tlo poput kamena.

Izbežumljena, uplašena, razočarana, nisam niti shvatila što se događa. Bila sam na izmaku snage, bez ijedne riječi, ijednog daha, treptaja. Sve je postalo crno, a jedino što sam vidjela je jama bez dna, bez ijedne trunke svjetlosti, topline, osmijeha.

Bez prolivene suze, izašla sam van. Vjetar me je propuhao do kostiju jer sam nosila tanku majicu. Začula sam nečiji glas. Zazivao je moje ime iz mora. Polaganim korakom krenula sam prema njemu. Što sam se više približavala, zov je postajao glasniji. Voda me je počela nositi poput malene pahulje. Začula sam pjesmu nebeskih vila koja je bila nešto najposebnije što sam ikad čula. Poput majke uspavale su me svojim milim glasom. Utonula sam u dubok san. Sanjala sam cio svoj život. Svi trenuci sreće, tuge prošli su u jednom olujnom jutru u kojem sam se ponovno osjetila sigurnom i voljenom, uz majku i njenom snu o skromnoj kućici u pustoj, lijepoj listopadnoj šumi, daleko od svih...

Iz sna me je prenuo glasan razgovor doktora. Otvorila sam svoje umorne oči, podignula tešku ruku i dotaknula doktora. Željela sam se uvjeriti da postojim. Nisam znala gdje sam, niti gdje je moja obitelj. U sobu je ušlo dvoje mladih ljudi s kojima sam zatim otišla njihovoj kući. Rekli su da sam ja siročić kojem je jedan roditelj umro, a drugi napustio. Boljele su me njihove riječi. Bila sam ljuta, ali sam negdje na dnu duše znala sam da to nije istina. Krenula sam uskoro u školu i započela novi život.

Danas imam dvadeset i četiri godine. Završila sam fakultet, imam posao, ugled, novac, ali još uvijek nemam svoju obitelj pokraj sebe, već samo ljude koji su me odvojili od nje. Nisu mi od ranih dana dopuštali da odem na majčin grob, a niti da posjetim svoju staru kuću, ali sada sam odrasla i sama odlučujem o tome što ću učiniti. Stoga sam odlučila da ću pronaći svoju sestru i oca, nitko me neće u tome spriječiti. Uz pomoć prijatelja sam ih vrlo lako uskoro i pronašla. Bili su isti kao nekoć, kao da sam jučer otišla od njih. Čvrsto sam ih oboje zagrlila i zaboravila tuđu lažnu priču o malenom siročiću bez roditelja. Bila sam jako sretna, ali pažnju su mi privukli vlažni zidovi kućice koja je izgledala kao već duže vrijeme

napuštena, neugledna koliba. U njoj su živjele najvažnije osobe mog života. Neću dopustiti da ponovno ostanem bez njih.

Odvela sam ih u drugu kućicu u listopadnoj šumici koja je izgledala poput one iz majčina sna. Unatoč mojoj velikoj imaštini, danas nas troje složno živimo u skromnoj kućici. Naučili smo kako solidno živjeti, a biti zadovoljni sitnicama, baš kako nas je majka i učila. Uspomene na majku nikada neće izbljedjeti. Uvijek će ostati naš idol i žena koju se ne zaboravlja.

Alma Bešlagić, 8.a

Sastavak tiskan u zborniku Osnovne škole Ljudevita Modeca Križevci 2014.

Život predmeta u pernici

„Grozno mi je", požali se olovka.

„A tek meni!" kaže gumica. „Što Zlatko više piše, više me i briše pa sam iz dana u dan sve manja", žali se gumica.

Nije im lako, zaista. Rade sve što Zlatko poželi. Odlučili su tako sazvati sastanak pribora da se tome stane na kraj. Vijećali su cijelu noć dok nisu došli na ideju. Olovka da više ne piše, šiljilo da ne šilji, gumica da ne briše, bojice da ne bojaju pa će Zlatko tek tada možda imati poštovanja prema njima. Tako prođe tjedan, dva i bili su zadovoljni.

Jedne večeri načuli su da se Zlatko žali na pribor i da želi kupiti novi. To nisu mogli dopustiti. Opet su vijećali cijelu noć. Dogovorili su se sada da rade što bolje mogu. Olovka je bolje pisala, šiljilo je bolje šiljilo, bojice bojale, gumica brisala. Zlatko je bio sretan i promijenio je mišljenje.

Jedne večeri dok su svi spavali, olovka i šiljilo su razgovarali.

„Malo me zašilji", reče olovka. Ja bih ipak htjela još dugo živjeti.

„Dobro", reče šiljilo i nakon toga ode spavati.

Ujutro su bili svježi i odmorni. Krenuli su uporno na posao. Bio je to mjesec pun preokreta, snage i umora.

Toga mjeseca su shvatili da je bolje nekad pretrpjeti, nego biti odbačen i zamijenjen i negdje daleko od svjetla i sigurne topline pernice.

Luka Ligenza, 5.b

Životopis Klimosaurusa

Nastao sam padom meteora na planet Wiskas. Imam svoju vlastitu klimu i antenu za prijenos utakmica između Malih Zelenih i Velikih Crvenih pa čak i jubobox na kojem slušam Josipu Lisac i Zabranjeno pušenje. Do sada sam se bavio dilanjem banana i suhих smokava na plavo tržište. Mnogi mi kažu da sam pravi genijalac i dijete iz Erlenmeyerove tikvice. Drugima smeta moj napredni laboratorij za uzgajanje šic-mic virusa. Najveći problem mi je što ne znam kojeg sam spola pa me često nazivaju Ono Tamo. Imam još i jacuzzi za Male Zelene. Otopinu modre galice cijedim iz svoje grive koju im zatim točim u jacuzzi. Nemojte previše obraćati pozornost na moje nejednake uši i malu glavu jer nije to moj jedini nedostatak, kao npr. moje štapićaste noge koje nalikuju pačjima (to su mi rekli jer je to navodno neki stanovnik planeta Zemlje), a tek moje lopate koje strše na mojoj, ne znam točno, valjda desnoj strani, kojima razgrčem Shiles bombone za vrijeme njihove invazije. Nemam mamu, tatu nemam, sam sam kao tvor među macama. Svi bježe od mene kao da sam nekakav stroj, iako možda djelomično i jesam. Možda zbog svih mojih čudnih dijelova i dugog repa koji mi služi kao propeler. To bi bilo sve o meni. Ako slučajno čujete da se traži direktor Banana transporta, nalik na Ono Nešto, niste čuli za mene. Žurim, moram na servis. ☺

Dejana Pacina & Alma Bešlagić, 8. a

Impresum

Osnovna škola Stjepana Radića Čaglin

Adresa: Vladimira nazora 3, 34 350 Čaglin, Hrvatska

Tel. 034/ 221 028

Fax. 034/ 221 381

e-mail: os-caglin-001@skole.htnet.hr

Košuta, br.4, godište IV., godina 2014.

Glavna urednica: Alma Bešlagić, 8.a

Odgovorna urednica: Maja Jasić, prof.

Uredništvo Košute:

Alma Bešlagić, 8.a

Dejana Pacina, 8.a

Dragana Pacina, 5.a

Vanessa Borevac, 8.a

Stjepan Ćosić, 8.b

Irena Bjelajac, 8.b

Klara Tušek, 7.r.

Leonie Borevac, 7.r.

Vanessa Lukas, 6.r.

Sara Perešin, 6.r.